

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

**Informacja o działalności
w roku 2015**

SPIS TREŚCI

Wprowadzenie	4
Część I. Ruch kadrowy i ruch spraw	5
Część II. Działalność orzecznicza	
I. Zagadnienia procesowe	
1. Postępowanie sądownoadministracyjne	11
2. Postępowanie administracyjne i podatkowe i egzekucyjne	13
3. Prawo pomocy	16
II. Zagadnienia dotyczące funkcjonowania Wydziału I	
1. Podatek dochodowy od osób fizycznych w tym zryczałtowane formy opodatkowania	21
2. Podatek dochodowy od osób prawnych	23
3. Podatek od nieruchomości	24
4. Podatek od czynności cywilnoprawnych, opłata skarbową oraz inne podatki i opłaty	27
5. Ulgi w spłacaniu należności pieniężnych, do których nie stosuje się przepisów Ordynacji podatkowej,	28
III. Zagadnienia dotyczące funkcjonowania Wydziału II	
1. Prawo budowlane	30
2. Spawy z zakresu dróg, kolei, lotnictwa i żeglugi	30
3. Sprawy z zakresu środowiska	33
4. Spawy z zakresu wywłaszczeń	34
5. Zagospodarowanie przestrzenne	36
6. Gospodarka mieniem (opłaty adiacenckie)	37
7. Sprawy z zakresu geodezji i kartografii	37

IV. Zagadnienia dotyczące funkcjonowania Wydziału III

1. Pomoc finansowa i inne regulacje związane z członkostwem w Unii Europejskiej (płatności obszarowe)	39
2. Podatek od towarów i usług, podatek akcyzowy	41
3. Kultura fizyczna	43
4. Uprawnienie do wykonywania określonych czynności i zajęć	45

V. Zagadnienia dotyczące funkcjonowania Wydziału IV

1. Pomoc społeczna	47
2. Edukacja	49
3. Policja	51
4. Informacja publiczna	53
5. Samorząd terytorialny	54

Część III. Działalność pozaorzecznicza

1. Przeprowadzone przez Sędziów wykłady, szkolenia, zajęcia	55
2. Kontakty krajowe	56
3. Kontakty z zagranicą	65
4. Szkolenia, narady referendarzy, asystentów i pracowników Administracyjnych	68
5. Zajęcia dydaktyczne prowadzone przez sędziów w szkołach wyższych	72
6. Orzekanie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym	72
7. Zajęcia dla aplikantów radcowskich i adwokackich	72
8. Powołani przez Ministra Sprawiedliwości Sędziowie NSA i WSA do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego i radcowskiego	73
9. Pytania prawne do Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Sprawiedliwości UE	74
10. Zdania odrębne	74
11. Sygnalizacje	74

12. Działalność rzecznika prasowego	74
13. Przyjęcia interesantów przez Prezesa Sądu	75
14. Narady Sędziów	76

W P R O W A D Z E N I E

Rok 2015 był już jedenastym rokiem funkcjonowania dwuinstancyjnego sądownictwa administracyjnego, zatem też jedenastym rokiem działania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. W roku tym zwiększeniu uległa ilość wniesionych do niego skarg. Wpłynęło 6. 807 spraw, a zatem o 371 więcej niż w 2014 r. (wzrost o 5,46 %). Ilość załatwień była w 2015 r. mniejsza niż w 2014 r. i wyniosła 6.646. Wpływ nie został w całości opanowany, przez to zwiększyła się o 161 ilość spraw oczekujących na rozpoznanie i wyniosła 3.024 spraw. Wskaźnik sprawności postępowania na koniec 2015 r. wyniósł 5,33. Obsada sędziowska liczebnie wzrosła o dwóch Sędziów, liczba pozostałych pracowników wzrosła o jedną osobę.

W dalszym ciągu Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach działał w strukturze czterowydziałowej, jeśli chodzi o wydziały orzecznicze, nadto z Wydziałem Informacji Sądowej. Właściwość rzeczowa wydziałów w roku 2015 uległa zmianie poprzez przeniesienie spraw z zakresu ubezpieczeń zdrowotnych oraz subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych z Wydziału III do Wydziału IV.

Niniejsze opracowanie, obok podstawowych danych liczbowych, koncentruje się na analizie jurydycznej działalności Sądu, omawiając istotne orzeczenia i występujące w nich zagadnienia prawne, jak też wyrażone w nich poglądy. Przedmiotem uczyniono orzeczenia wydane w 2015 r. zarówno te, które stały się już prawomocne jak i te, które nie uzyskały jeszcze cech prawomocności.

CZĘŚĆ I. RUCH KADROWY I RUCH SPRAW.

Na dzień 1 stycznia 2015 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gliwicach orzekało **42 sędziów** (NSA i WSA). Na stanowisko sędziego WSA w Gliwicach powołano w 2015 roku dwie osoby: Sędzia Dorota Kozłowska – rozpoczęła służbę dnia 15 kwietnia 2015 r., z kolei Sędzia Beata Machcińska – rozpoczęła służbę dnia 19 października 2015 r. Na dzień 31 grudnia 2015 r. w WSA w Gliwicach orzekało **44 sędziów** (NSA i WSA).

Oto lista Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego orzekających w WSA w Gliwicach w roku 2015:

- Anna Apollo – Wiceprezes i Zastępca Przewodniczącego Wydziału III;
- Bonifacy Bronkowski – Zastępca Przewodniczącego Wydziału II;
- Eugeniusz Christ – Zastępca Przewodniczącej Wydziału I;
- Przemysław Dumana – Przewodniczący Wydziału Informacji Sądowej, rzecznik prasowy;
- Łucja Franczyk;
- Leszek Kiermaszek – Prezes Sądu;
- Ewa Krawczyk;
- Ewa Madej – Przewodnicząca Wydziału I;
- Tadeusz Michalik;
- Szczepan Prax – Zastępca Przewodniczącego Wydziału IV;
- Krzysztof Wujek – Przewodniczący Wydziału III;

oraz lista Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach:

- dr Iwona Bogucka;
- Barbara Brandys-Kmieciak;
- Piotr Broda ;
- Agata Ćwik-Bury
- dr hab. Grzegorz Dobrowolski
- Małgorzata Herman;

- Magdalena Jankiewicz;
- Małgorzata Jużków;
- Beata Kalaga-Gajewska;
- Krzysztof Kandut;
- Elżbieta Kaznowska;
- dr Paweł Kornacki;
- dr Beata Kozicka ;
- Dorota Kozłowska;
- Teresa Kurcysz– Furmanik;
- Beata Machcińska;
- dr hab. Andrzej Matan;
- Bożena Miliczek-Ciszewska;
- dr hab. Stanisław Nitecki – Przewodniczący Wydziału IV;
- dr Wojciech Organiściak;
- Barbara Orzepowska-Kyć;
- Bożena Pindel;
- Teresa Randak;
- Marzanna Sałuda;
- Renata Siudyka;
- Bożena Suleja;
- dr Maria Taniewska–Banacka;
- Anna Tyszkiewicz-Ziętek;
- Małgorzata Walentek;
- Iwona Wiesner;
- Rafał Wolnik – Wiceprezes i Przewodniczący Wydziału II;
- Edyta Żarkiewicz;
- dr hab. Artur Żurawik

Na dzień 1 stycznia 2015 r. w WSA w Gliwicach zatrudnionych było łącznie 143 pracowników, w tym - oprócz sędziów - 6 referendarzy, 63 urzędników sądowych, 22 asystentów sędziego i 10 innych pracowników. Na koniec tego roku łącznie pracowały w nim 146 osoby.

Zatem na przestrzeni całego roku, liczba osób zatrudnionych w Sądzie ulega zwiększeniu o 3 osoby.

Działalność ubiegłoroczną tutejszy Sąd rozpoczął z liczbą **2.863** spraw oczekujących na załatwienie, obejmującą 2.765 spraw zarejestrowanych w repertorium SA, 72 w repertorium SAB (zatem łącznie w obu kategoriach 2.837 spraw) i 26 spraw z repertorium SO. Na koniec 2015 roku ilość spraw pozostałych do załatwienia uległa zwiększeniu i wyniosła **3.024** spraw, w tym 2.916 sprawy z repertorium SA, 98 spraw z repertorium SAB (w obu tych repertoriach razem 3.014) i 10 spraw z repertorium SO. W ciągu 2015 roku wpłynęło **6.807** skarg we wszystkich kategoriach (w roku 2014 zarejestrowano 6.436 skarg, zatem o 371 spraw mniej niż w roku 2015). Na globalny wpływ składało się 6.481 spraw zapisanych w repertorium SA (w poprzednim roku 6.052), 266 spraw w repertorium SAB (w poprzednim roku 325) i 60 spraw z repertorium SO (w ubiegłym roku 59). Zakończono natomiast **6.646** spraw (w tym 6.330 z repertorium SA, 240 z repertorium SAB i 76 z repertorium SO), przeto mniej niż w roku 2014 (łącznie 6.866, w tym w poszczególnych repertoriach odpowiednio 6.465, 329 i 72). Średni miesięczny wpływ wynosił łącznie 567 spraw (poprzednio 536), natomiast załatwiono średnio 554 (poprzednio 572) spraw miesięcznie. Największy wpływ odnotowano w Wydziale III, najmniej skarg wpłynęło do Wydziału II, wpływ spraw opanowany został w Wydziale I, II i IV. Najmniejszą zaległość osiągnął Wydział II. Obliczenia te obejmują załatwienia końcowe na rozprawach, których wyznaczono 583 (w roku 2014 – 542), czyli średnio miesięcznie 49, i posiedzeniach niejawnych, których wyznaczono 1.882 (w roku 2014 1.802), w tym 277 wyznaczonych przez referendarzy (poprzednio 319), czyli średnio miesięcznie 157. Nie uwzględniają natomiast orzekania na posiedzeniach niejawnych w kwestiach wpadkowych, podczas których wydano 2.813 orzeczeń niekończących postępowanie (w 2014 roku 2.524), nadto 5.569 o stwierdzeniu prawomocności orzeczeń (w poprzednim roku 6.435). Referendarze wydali 1.233 postanowień i 108 zarządzeń (poprzednio odpowiednio 1.399 i 138). Średnio statystycznie na jednego sędziego (bez uwzględnienia zmniejszonego obciążenia sędziów funkcyjnych, przyjmując realną obsadę na poziomie 44 sędziów) przypadało zatem 12,9 nowych spraw miesięcznie (poprzednio 12,8), zaś średnia ilość załatwień na osobę miesięcznie wynosiła 12,6 spraw (poprzednio 13,6). Wskaźnik sprawności postępowania wynosił dla wszystkich spraw w Sądzie w omawianym okresie 5,33 (poprzednio 5,34).

W roku 2015 wpłynęło 1.531 skarg kasacyjnych (1.495 w poprzednim roku) i 775 zażaleń (826 w poprzednim roku). Przy czym Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznał 1.052 skarg kasacyjnych, a więc mniej niż w roku poprzednim (1.207), natomiast zażaleń 578 (w roku 2014 577). W odniesieniu do orzeczeń kończących postępowanie stabilność orzecznictwa ukształtowała się na poziomie 76 % (spośród rozpoznanych spraw uchylono 252 orzeczenia), a więc uległa nieznacznie pogorszeniu w stosunku do 2014 roku (81,6 %). Natomiast w zakresie postanowień objętych zażaleniami wyniosła 87,2 % (spośród rozpoznanych zażaleń uwzględniono 74) jest niższa niż w 2014 roku (90,1 %).

Sędziowie sporządzili 5.152 uzasadnień orzeczeń kończących postępowanie (w roku ubiegłym 5.026), a łącznie wszystkich (kończących i niekończących postępowanie) 8.059 (poprzednio 7.550). Zatem średnio miesięcznie (bez korekt obciążenia) odpowiednio 429 (średnio miesięcznie 10 każdy z sędziów) i 671 (15 średnio każdy z sędziów).

W postępowaniu uproszczonym w skali Sądu załatwiono 288 spraw ((wydano 277 wyroków i 11 postanowień) przeprowadzono jedno postępowanie mediacyjne. Bardzo dobrze sprowadza się nowe rozwiązanie prawne w zakresie postępowania uproszczonego. Przyjęto praktykę, że wszystkie sprawy, które mogą być w tym trybie rozpoznane są, co do zasady, kierowane na posiedzenie niejawne i w zdecydowanej większości kończą się wydaniem wyroku.

W roku 2015 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wpłynęło 8 skarg w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (w 2014 roku wniesiono 15 takich skarg). W żadnej z rozpoznanych skarg Naczelny Sąd Administracyjny nie stwierdził przewlekłości postępowania (skargi zostały odrzucone lub oddalone).

Struktura wpływu spraw w repertorium SA w roku 2015 przedstawiała się następująco:

- na akty i czynności centralnych organów administracji rządowej i innych organów naczelnych wpłynęło 522 skarg (8 % całego wpływu do Sądu), a więc więcej niż w roku poprzednim (506), z tej kategorii spraw zakończono wyrokiem 399 sprawy (6,3% ogółu załatwień), uwzględniając 168 skarg (42,1 % załatwień w tych sprawach);

- na akty i czynności samorządowych kolegiów odwoławczych wpłynęło 1.751 skarg, mniej o 169 skarg niż w roku 2014 (27,01 % globalnego wpływu), przy czym wyrokiem załatwiono 1.441 sprawy (22,8 % ogółu załatwień), uwzględniając 374 skarg (25,9%). Z tej liczby 296 skarg dotyczyło rozstrzygnięć SKO w Bielsku-Białej (16,9 % wszystkich skarg w tej kategorii), 328 SKO w Częstochowie (18,7 %) i 1.127 SKO w Katowicach (64,4 %). Spośród wskazanej wyżej ilości załatwionych spraw 293 dotyczyło SKO w Bielsku-Białej (uwzględniono 89 skarg, co stanowi 30,4 % wszystkich rozpoznanych spraw tego Kolegium), 256 SKO w Częstochowie (uwzględniono 66 skarg, czyli 25,8 %), zakończono 891 spraw ze skarg na rozstrzygnięcia SKO w Katowicach, uwzględniając 218 skarg, co stanowi 24,5 %;
- na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej wniesiono 907 skarg, o 20 mniej niż w roku poprzednim (14 % globalnego wpływu), a załatwionych wyrokiem zostało 785 (12,4 % globalnych załatwień), z czego uwzględniono 207 (26,4 %);
- na akty i czynności dyrektorów izb skarbowych i dyrektorów urzędów kontroli skarbowej wpłynęło 901 skarg – mniej o 190 skarg niż w roku 2014 (13,9 % całego wpływu do Sądu), z czego zakończono wyrokiem 658 spraw (10,4 % załatwień w skali Sądu), uwzględniając 125 skarg (19 %);
- na akty i czynności izb celnych wniesiono o 881 skarg więcej niż w roku ubiegłym, bo 1.903 (29,4 % całego wpływu), zaś załatwiono wyrokiem 1.057 (16,7 % wszystkich załatwień), uwzględniając 112 skarg (10,6 %);
- na akty i czynności innych organów w roku 2014 wpłynęło tyle samo skarg jak w roku 2013, bo 321 (4,9 % wpływu), spośród których załatwiono wyrokiem 236 (3,72 % ogólnej liczby załatwień), z czego uwzględniono 95 skarg (40,2 %).

RUCH SPRAW W 2015 r.**I WPŁYW**

	OGÓŁEM	WYDZ. I	WYDZ. II	WYDZ. III	WYDZ. IV
SA	6.481	1.518	1.255	2.515	1.193
SAB	266	11	54	33	168
SO	60	10	12	11	27
RAZEM	6.807	1.539	1.321	2.559	1.388

II ZAŁATWIENIA

	OGÓŁEM	WYDZ. I	WYDZ. II	WYDZ. III	WYDZ. IV
SA	6.330	1.583	1.449	2.031	1.267
SAB	240	8	62	33	137
SO	76	9	11	12	44
RAZEM	6.646	1.600	1.522	2.076	1.448
w tym*	1.960	574	428	577	381

* załatwienia na posiedzeniu niejawnym

ZAŁATWIONO:

- w postępowaniu uproszczonym – 277 spraw

III ZALEGŁOŚCI

1. Na dzień 1.01.2015 r.

	OGÓŁEM	WYDZ. I	WYDZ. II	WYDZ. III	WYDZ. IV
SA	2.765	762	618	632	753
SAB	72	2	22	6	42
SO	26	-	1	1	24
RAZEM	2.863	764	641	639	819

2. Na dzień 31.12.2015 r.

	OGÓŁEM	WYDZ. I	WYDZ. II	WYDZ. III	WYDZ. IV
SA	2.916	697	424	1.116	679
SAB	98	5	14	6	73
SO	10	1	2	-	7
RAZEM	3.024	703	440	1.122	759

CZĘŚĆ II. DZIAŁALNOŚĆ ORZECZNICZA.

I. ZAGADNIENIA PROCESOWE.

1. Postępowanie sądowoadministracyjne.

W postanowieniu z dnia 26 stycznia 2015 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt II SA/GI 1567/14 Sąd zawarł tezę:

W sytuacji występujących zagrożeń dla zdrowia lub życia ludzi brak jest podstaw do wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji. Nawet gdyby Sąd w przyszłości z różnych powodów uwzględnił skargę, to i tak nie można by mówić o spełnieniu przesłanek z art. 61 par. 3 p.p.s.a. Zauważyć bowiem należy, że z Rozdziału 6 Prawa budowlanego (art. 61 i n.) wynika obowiązek utrzymywania każdego obiektu budowlanego w należyтым stanie, w tym poprzez remonty. Kierowany jest on do właścicieli lub zarządców budynków. Zatem nawet jeśli skarżąca będzie musiała przeprowadzić określone roboty budowlane przed rozpoznaniem skargi, to jedynie doprowadzi tym samym do stanu technicznego budynku wymaganego przez ustawodawcę, czyli postąpi zgodnie z wymogami ustawowymi kierowanymi do ogółu właścicieli i zarządców. W tej sytuacji oczywiste jest, że nie są tu spełnione przesłanki w postaci niebezpieczeństwa wyrządzenia jej znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków, o których mowa w art. 61 par. 3 p.p.s.a.

Sprawa dotyczyła skargi złożonej na decyzję Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. (WINB) w przedmiocie obowiązku wykonania określonych robót budowlanych, skarżąca złożyła wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji w zaskarżonej części. Uzasadniając złożony wniosek skarżąca wskazała, że brak wstrzymania wykonania ostatecznej decyzji doprowadzi do tego, że przed rozpoznaniem skargi skarżąca będzie zobligowana do wykonania robót budowlanych, co sprawi, że rozstrzygnięcie sądowe stanie się bezprzedmiotowe. WINB odmówił wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji stwierdzając, że stan techniczny budynku grozi katastrofą budowlaną. Może on zagrażać dobrom ustawowo chronionym. W tym stanie faktycznym, Sąd odmawiając wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji zawarł powyższą tezę.

W wyroku z dnia IV SA/GI 1155/14 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wskazał, że „nie jest możliwe wyprowadzenie właściwości sądów administracyjnych do rozpoznania sporów wymienionych w art. 38 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2001 nr 86 poz. 953) z faktu użycia w tym przepisie pojęcia "decyzja" dla określenia formy, w jakiej podejmowane są akty w sprawach urzędnika państwowego mianowanego w przedmiocie wypowiedzenia lub rozwiązania stosunku pracy, przeniesienia albo zlecenia wykonania innej pracy, przeniesienia na niższe lub inne stanowisko bądź zawieszenia w pełnieniu obowiązków”- TEZA.

W uzasadnieniu padano, że na tle obecnie obowiązującego stanu prawnego nie jest możliwe utrzymanie poglądu kwalifikującego wszystkie czynności służbowe związane ze służbowym stosunkiem pracy jako decyzji administracyjnych wydawanych w trybie Kodeksu postępowania administracyjnego. W sytuacji, gdy organem uprawnionym do dokonania czynności w ramach stosunku pracy jest organ usytuowany w strukturze jednostki zatrudniającej pracownika, nie ma wątpliwości, że w znaczeniu materialnoprawnym mamy do czynienia z czynnością pracowniczą z zakresu prawa pracy i zasadniczo są tą również czynności prawa pracy w znaczeniu procesowym, za wyjątkiem art. 96 ustawy z dnia 23 grudnia 1994r. o Najwyższej Izbie Kontroli (t.j. Dz. U. z 2007r. Nr 231 poz. 1701 ze zm.) wyraźnie wskazującym, że rozwiązanie stosunku pracy następuje na mocy decyzji administracyjnej, a mianowanemu kontrolerowi przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Akt rozwiązania stosunku pracy z mianowanym urzędnikiem państwowym (określony mianem decyzji) podlega obecnie kontroli właściwego sądu pracy (por. System Prawa Administracyjnego tom 11 rozdział VI pod red. T. Kuczyńskiego str. 290). Z przedstawionych powyżej przyczyn Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał się za niewłaściwy w zakresie dokonywania kontroli aktu stanowiącego swoistą czynność z zakresu prawa pracy, jaką jest decyzja stanowiąca przedmiot skargi. Czynność ta dotycząca przeniesienia pracownika na inne stanowisko służbowe nie mieści się w katalogu spraw wymienionych art. 3 § 2 p.p.s.a. Brak jest też przepisów ustaw szczególnych przewidujących sądową kontrolę takich czynności.

2. Postępowanie administracyjne, podatkowe i egzekucyjne.

W orzeczeniu wydanym w dniu 6 maja 2015 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt II SA/GI 1439/14 w przedmiocie odmowy, w wyniku wznowienia postępowania, rejestracji pojazdu Sąd uznał, że zgodnie z art. 145 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, jedną z przesłanek, których zaistnienie obliguje organ do wznowienia postępowania zakończonych decyzją ostateczną jest ujawnienie, że dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe. Co do zasady sfalszowanie dowodu musi być potwierdzone orzeczeniem sądu lub innego organu. Jednakże na podstawie § 2 przywołanego przepisu, postępowanie może zostać wznowione również przed stwierdzeniem sfalszowania dowodu, jednak jedynie wówczas jeżeli sfalszowanie dowodu jest oczywiste, a wznowienie postępowania jest niezbędne dla uniknięcia niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia ludzkiego albo poważnej szkody dla interesu społecznego. Zatem wznowienie przez organ postępowania bez czekania np. na wyrok potwierdzający sfalszowanie dokumentów, dopuszczalne jest jedynie pod warunkiem kumulatywnego zaistnienia dwóch przesłanek: oczywistości dokonania fałszerstwa istotnego dla sprawy dowodu; niebezpieczeństwa dla życia, zdrowia ludzkiego lub zagrożenia powstaniem poważnej szkody dla interesu społecznego, których to zagrożeń w inny sposób nie da się uniknąć.

W wyroku z dnia 17 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 704/14 Sąd zawarł tezę:

„Uwzględnienie argumentów zażalenia na odmowę wydania zaświadczenia kładzie na organ odwoławczy prawny obowiązek wyeliminowania z obrotu zaskarżonego aktu, a więc wydanie rozstrzygnięcia w trybie bądź art. 233 § 1 pkt 2 lit b ewentualnie pkt 3 oraz § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 749 ze zm.). W takiej sytuacji nie może mieć zastosowanie art. 233 § 1 pkt 2 lit a tej ustawy, gdyż prowadziłoby to do wydania zaświadczenia w formie postanowienia, która to forma zastrzeżona jest do odmowy wydania zaświadczenia. W konsekwencji oznacza to, że postanowienie organu odwoławczego pozbawione byłoby podstawy prawnej, a więc wyczerpywało by przesłankę nieważności określoną w art. 247 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej”.

W wyroku tymże podano nadto, że zaświadczenie może być wydane przez organ, który na podstawie posiadanych dokumentów źródłowych jest w stanie potwierdzić czy to określony fakt czy też stan prawny. Dokumentów takich nie posiada organ odwoławczy, który rozstrzyga – co do zasady – o zgodności z prawem zaskarżonego aktu. Uwaga ta jest szczególnie istotna w odniesieniu do postępowania w sprawie zaświadczeń. Nie do zaakceptowania – w świetle normatywnych rozwiązań – jest pogląd, że uwzględniając argumenty zażalenia w sprawie odmowy wydania zaświadczenia organ odwoławczy jakim jest SKO może niejako w zamian za organ I instancji wydać zaświadczenie żądanej treści. Przede wszystkim należy bowiem zwrócić uwagę na różną formę działania organu w sytuacji uwzględnienia żądania (czynność materialno – techniczna) i w sytuacji odmowy jego uwzględnienia (postanowienie o odmowie). Ponadto istotne jest również spostrzeżenie, że czynność materialno – techniczna nie jest aktem administracyjnym rozstrzygającym czy to o prawach czy obowiązkach strony. Oznacza to, że uzyskanie zaświadczenia o żądanej treści wyłącza środki odwoławcze. Zgoła inna jest sytuacja procesowa w przypadku odmowy wydania zaświadczenia (prawa uzyskania zaświadczenia) stronie, gdyż organ orzeka w drodze aktu administracyjnego w formie postanowienia.

W wyroku z dnia 29 czerwca 2015 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt III SA/GI 1657/14 Sąd zawarł następującą tezę:

„W przypadku art. 116 Ordynacji podatkowej i przewidzianej tam odpowiedzialności osób trzecich, kwestia wysokości zaległości podatkowych może być rozpatrywana niejako w dwóch płaszczyznach – czasu właściwego na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego odnoszonego do zaistnienia którejs z przesłanek ogłoszenia upadłości, jak również do zakresu odpowiedzialności członka zarządu za zaległości Spółki.

Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie znaczenie ma data ujawnienia tych zaległości w kontekście zasady odpowiedzialności, tj. czasu właściwego na zgłoszenie wniosku będącego pochodną stanu majątkowego pierwotnie zobowiązanego podatnika, a jeśli zostanie ustalone, że nie był to czas właściwy - ewentualnie ustalenia istnienia winy członka zarządu w jego niezłożeniu. Nie ma natomiast znaczenia dla rozmiarów odpowiedzialności, gdyż odpowiedzialność ta – o ile zachodzi – obejmuje zaległości Spółki w pełnym zakresie.

Czyniąc wywody odnośnie zaległości powstałych na skutek korekt związanych z „ulgą na złe długi”, Sąd czyni je w kontekście świadomości strony odnośnie stanu majątkowego Spółki i czasu właściwego na złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości, ewentualnie braku winy w nieterminowym złożeniu takiego wniosku a nie w kontekście zakresu odpowiedzialności. O ile bowiem w toku postępowania ustalone zostanie, że nie została spełniona żadna z przesłanek ekskulpujących stwierdzić trzeba, że członek zarządu za te zobowiązania odpowiada w pełnym zakresie”.

Wydając wyrok w dniu 15 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 711/14 Sąd stwierdził, że:

1. Przepis art. 66 Kodeksu postępowania administracyjnego (k.p.a.) znajduje zastosowanie na etapie badania wstępnego podania. Jego zastosowanie uniemożliwia pozostawienie części żądań strony bez jakiegokolwiek reakcji procesowej. Organ badający swoją właściwość w przypadku wielości żądań zawartych w jednym podaniu nie jest uprawniony do odstąpienia od załatwienia kwestii pozostałych żądań; w szczególności nie jest uprawniony do odstąpienia od wykonania obowiązków wynikających z art. 66 § 1 zd. 2 lub § 3 k.p.a. w wyniku badania dopuszczalności merytorycznego załatwienia tych spraw przez podmiot właściwy. Takie badanie nie wchodzi w zakres jego kompetencji.

2. Zestawienie treści normatywnej, zawartej w § 3 i § 7 art. 64c ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (u.p.e.a.), wyraźnie wskazuje na to, że pierwszy z tych przepisów formułuje warunki obciążenia kosztami egzekucyjnymi wierzyciela, a drugi - określa proceduralne ramy rozstrzygnięcia w tej kwestii. Organ egzekucyjny rozstrzyga zatem w sprawie kosztów egzekucyjnych postanowieniem wydawanym na podstawie art. 64c § 7 u.p.e.a., w oparciu o reguły określone w art. 64c § 3 u.p.e.a.

3. Zgodnie z art. 64c § 7 u.p.e.a. organ egzekucyjny wydaje postanowienie w sprawie kosztów egzekucyjnych z urzędu tylko wówczas, gdy koszty te obciążają wierzyciela. W sytuacji gdy koszty egzekucyjne nie obciążają wierzyciela, postanowienie w sprawie kosztów egzekucyjnych wydaje się wyłącznie na żądanie zobowiązanego, a nie z urzędu.

4. Organ nie badając terminu do złożenia wniosku o wydanie postanowienia w sprawie kosztów egzekucyjnych narusza - poprzez pominięcie, art. 64c § 8 u.p.e.a. w

związku z art. 6 k.p.a. (nakazującym działanie na podstawie przepisów prawa), który znajduje zastosowanie w sprawie na mocy odesłania zawartego w art. 18 u.p.e.a. Tym samym narusza przepisy postępowania w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a.). Rezultat badania zachowania terminu do złożenia wniosku decyduje o możliwości (dopuszczalności) jego merytorycznego rozpatrzenia.

3. Prawo pomocy.

W postanowieniu dnia 3 września 2015 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 1229/14 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wskazał, iż faktem jest, że pozostaje ugruntowany w orzecznictwie sądowym pogląd, iż prowadzenie przez stowarzyszenie, jako organizację non-profit, działalności statutowej nie jest automatyczną przesłanką do zwolnienia jej od kosztów postępowania sądowego. Stowarzyszenie ma bowiem obowiązek zapewnienia środków na prowadzenie takiej działalności - w zakres której wchodzi również spory sądowe (*por. np. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z: 11 lipca 2012 r. o sygn. akt II OZ 592/12, 1 marca 2012 r. o sygn. akt: II OZ 123/12, z 30 października 2009 r. o sygn. akt I OZ 1011/09*). Zatem stowarzyszenie winno podjąć odpowiednie kroki w kierunku uzyskania majątku np. podwyższyć wysokość składek członkowskich. Wszelako w niniejszej sprawie należy mieć na uwadze, że skarżące stowarzyszenie zrzesza głównie dzieci i młodzież z niezamożnych rodzin. Dlatego też kierując się wskazaniem logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz dostępną wiedzą Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie należy przyznać stronie skarżącej prawo pomocy w celu zapewnienia jej realizacji zasady prawa do Sądu. Celem, bowiem instytucji prawa pomocy jest zapewnienie prawa do Sądu i możliwości obrony swoich racji podmiotom, które znajdują się w sytuacji finansowej uniemożliwiającej poniesienie kosztów z tym związanych.

Mocą postanowienia z dnia 26 marca 2015 r. w sprawie II SA/GI 337/14 referendarz sądowy odmówił przyznania pełnomocnikowi skarżącego kosztów korespondencji poniesionych w związku z powadzeniem niniejszej sprawy. W uzasadnieniu wskazał, że jak wynika z akt sprawy ustanowiony z urzędu pełnomocnik skarżącej sporządziła opinię o braku podstaw prawnych do wniesienia skargi

kasacyjnej od wyroku z dnia 25 września 2014 r. i z tego tytułu, postanowieniem z dnia 3 grudnia 2014 r. zostało jej przyznane wynagrodzenie. Zgodnie z art. 250 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wyznaczony pełnomocnik otrzymuje wynagrodzenie w zakresie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej oraz zwrotu niezbędnych i udokumentowanych wydatków. Użyte w tym przepisie pojęcie niezbędnych wydatków nie zostało bliżej przez ustawodawcę sprecyzowane. Nie budzi jednak wątpliwości, że niezbędnym wydatkiem jest tylko taki wydatek, którego konieczność poniesienia związana jest z ochroną w toku postępowania sądowego interesu prawnego mocodawcy. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym podkreśla się przy tym, że zakres wydatków profesjonalnego pełnomocnika nie może być rozszerzany na wydatki drobne i zwykle występujące przy okazji prowadzenia procesu sądowego, jak wydatki na korespondencję. W konsekwencji uznano, że wniosek pełnomocnika o zwrot kosztów korespondencji jest nieuzasadniony. W ocenie referendarza sądowego przyznane wynagrodzenie za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej obejmuje również koszty przesłania stronie kierowanych do niej za pośrednictwem pełnomocnika przesyłek. Od pełnomocnika natomiast zależy w jaki sposób zostaną one przekazane stronie – osobiście, czy za pomocą operatora pocztowego, co ewentualnie może generować dodatkowe wydatki, których rozmiar nie jest jednak na tyle znaczący aby w odczuwalny sposób uszczuplały przyznane pełnomocnikowi wynagrodzenie.

W dniu 16 kwietnia 2015 r. referendarz sądowy wydał postanowienie w sprawie o sygn. akt. II SA/GI 1221/14 mocą, którego oddali wniosek o przyznanie prawa pomocy w zakresie ustanowienia adwokata z urzędu oraz umorzył postępowanie w zakresie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Uzasadniając swoje stanowisko podał, że w realiach niniejszej sprawy postępowanie toczące się ze skargi H.Z. zostało zakończone prawomocnym postanowieniem Sądu z dnia 29 września 2014 r. Strona, występując z obecnym wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie adwokata z urzędu nie wskazała jakich konkretnie działań oczekuje od pełnomocnika, który będzie opłacany ze środków publicznych. W takiej sytuacji, oceniając złożony wniosek, nie można bezkrytycznie opierać się wyłącznie na statusie materialnym strony i ustanowić dla niej fachowego pełnomocnika, który w istocie ma mocno ograniczone możliwości wzruszenia prawomocnego orzeczenia Sądu. Strona, pomimo wyraźnego wezwania w tym zakresie, nie sprecyzowała bowiem jakie są jej intencje w uzyskaniu pomocy prawnej. Ustanowienie

pełnomocnika w opisywanych wyżej okolicznościach byłoby więc bezzasadne. Na koniec wspomnieć trzeba, że H.Z. została już wcześniej zwolniona od kosztów sądowych w całości, w związku z powyższym jej ponowny wniosek w tym zakresie uznać należy za bezprzedmiotowy.

Postanowieniem wydanym w dniu 20 sierpnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II SA/GI 421/15 referendarz sądowy postanowił cofnąć prawo pomocy przyznane skarżącej postanowieniem z dnia 12 grudnia 2014 r. W uzasadnieniu wskazał, że w dacie składania wniosku o przyznanie prawa pomocy skarżąca przemilczała szereg okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny przesłanek przyznania prawa pomocy, które mogłyby prowadzić do odmiennej oceny jej sytuacji materialnej. Oznacza to, że nie należy się jej przyznane uprzednio prawo pomocy, a konsekwencją powyższego jest cofnięcie przyznanego stronie uprawnienia. Przyjęto, że rzeczywista sytuacja materialna wnioskodawczyni jest całkowicie odmienna od przedstawionej w złożonym wniosku, a w konsekwencji, oceniając złożony wniosek z uwzględnieniem powołanych w uzasadnieniu informacji należało uznać, że prawo pomocy zostało jej przyznane w oparciu o dane nie odzwierciedlające stanu rzeczywistego. Tym samym istniały podstawy, aby na podstawie art. 249 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzec o cofnięciu prawa pomocy.

Powoływanie się przez osobę wnoszącą o przyznanie prawa, a posiadającą znaczną kwotę zgromadzonych zasobów pieniężnych na fakt, iż zamierza przeznaczyć te środki na pokrycie przyszłych kosztów związanych z opłaceniem prywatnych zabiegów lekarskich nie może być argumentem uzasadniającym uwzględnienie jego wniosku. Jakkolwiek dokonywanie oszczędności na wspomniany cel jest ze wszechmiar słuszne, to jednak fakt ten nie może sam w sobie decydować o przyznaniu stronie prawa pomocy, bowiem oznaczałoby to zaakceptowanie nieuzasadnionego przerzucenia obowiązku strony w partycypowaniu w kosztach postępowania na Skarb Państwa. Problem dostrzeżony został w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2015 r. sygn. akt IV SA/GI 1035/14.

Fakt posiadania przez stronę znacznej kwoty oszczędności uniemożliwia przyznanie jej prawa pomocy nawet w sytuacji gdy pobiera ona zasiłek pielęgnacyjny i przebywa w domu pomocy społecznej. Zwrócono uwagę, że placówka taka gwarantuje jej realizację koniecznych potrzeb albowiem zgodnie z art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r., Nr 175, poz. 1362 ze zm.), świadczy ona usługi bytowe, opiekuńcze, wspomagające i edukacyjne na poziomie obowiązującego standardu, w zakresie i formach wynikających z indywidualnych potrzeb osób w nim przebywających zaś jej organizacja, zakres i poziom świadczonych usług uwzględnia w szczególności wolność, intymność, godność i poczucie bezpieczeństwa mieszkańców domu oraz stopień ich fizycznej i psychicznej sprawności. Nie można zatem zgodzić się, aby opłacenie pełnomocnika przy wykorzystaniu posiadanych przez wnioskodawcę środków mogło w takiej sytuacji spowodować uszczerbek w jego koniecznym utrzymaniu. Problem poruszony w postanowieniu z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt IV SO/GI 38/15.

Po raz kolejny podkreślono, że rozpoznając wniosek o przyznanie prawa pomocy należy brać pod uwagę sytuację dochodową i majątkową nie tylko samego wnioskodawcy, lecz wszystkich osób, wraz z którymi tworzy on wspólne gospodarstwo domowe. Wskazano na stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, zgodnie z którym przepis art. 252 § 1 p.p.s.a. nie może być interpretowany wąsko, gdyż wymienione w tym unormowaniu pojęcie „stanu majątkowego strony” nie jest tożsame z „jej majątkiem”. Jego zakres jest bowiem zbliżony do pojęcia „sytuacji majątkowej”, która obejmuje również dochody i majątek osób prowadzących z wnioskodawcą wspólne gospodarstwo domowe, czy też w inny sposób wpływających na jego możliwości finansowe. Problem zaakcentowany w postanowieniu z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt IV SA/GI 1133/14.

W zarządzeniu o pozostawieniu wniosku bez rozpoznania z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt IV SA/GI 574/15 poruszony został problem „spóźnionego” przekazania przez stronę informacji o zmianie adresu. Podkreślono, iż zgodnie z art. 70 §1 p.p.s.a., strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie swojego zamieszkania, adresu do doręczeń lub siedziby, stosownie

zaś do treści § 2 przywołanego unormowania, w razie zaniedbania tego obowiązku, pismo pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany. W tym kontekście zauważono, iż skarżący po zwolnieniu z Zakładu Karnego nie zawiadomił Sądu o nowym miejscu zamieszkania ani adresie do doręczeń (choć został o takim obowiązku wyraźnie pouczone), a równocześnie Sądowi nie był znany jego nowy adres i dlatego wezwanie do złożenia urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy pozostawiono w aktach ze skutkiem doręczenia na podstawie przywołanego art. 70 § 2 p.p.s.a. Zaakcentowano przy tym, iż procesowy skutek prawny doręczenia przesyłki w tym trybie powstaje z datą wydania zarządzenia o pozostawieniu pisma w aktach ze skutkiem doręczenia, a w konsekwencji wskazano, że skoro skarżący powiadomił wprawdzie Sąd o nowym miejscu swojego pobytu, czyniąc to jednak dopiero po wydaniu przedmiotowego zarządzenia, okoliczność ta nie może *post factum* anulować czy znosić tegoż skutku.

II. ZAGADNIENIA DOTYCZĄCE FUNKCJONOWANIA WYDZIAŁU I.

1. Podatek dochodowy od osób fizycznych, w tym zryczałtowane formy opodatkowania.

W wyroku z dnia 5 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 609/14 Sąd zawarł tezę:

„Interpretacja ust. 4 art. 27 f ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361 z późn. zm.) w stanie prawnym obowiązującym w 2012 r. – winna uwzględniać treść ust. 1 wskazanego przepisu, a to oznacza, że prawo odliczenia od dochodu ulgi w częściach równych lub uzgodnionych przez rodziców dziecka przysługiwało w sytuacji, gdy po pierwsze, każde z rodziców wykonywało w danym roku podatkowym władzę rodzicielską, po drugie, rodzice dziecka byli małżonkami w danym roku podatkowym”.

W uzasadnieniu wskazanego wyroku Sąd podał, iż przedmiotem kontroli Sądu w tejże sprawie była pisemna interpretacja przepisów prawa podatkowego wydana w indywidualnej sprawie dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie tzw. ulgi prorodzinnej, a konkretnie wykładni art. 27 f ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (u.p.d.o.f.) Przedmiot sporu na etapie skargi sprowadzał się do jednego zagadnienia, a to do sposobu rozliczenia ulgi przysługującej na dzieci, w sytuacji, gdy małżonkowie są rozwiedzeni i gdy wykonywanie władzy rodzicielskiej zostało przyznane przez sąd powszechny jednemu z nich wraz z ograniczeniem tej władzy w stosunku do drugiego z małżonków. Organ interpretacyjny przyjął, że w takim stanie faktycznym, bez względu, który z byłych małżonków faktycznie wykonuje władzę rodzicielską ulga ta przysługuje im łącznie, a to oznacza, że w przypadku braku porozumienia byłych małżonków co do sposobu jej rozliczenia, przysługuje ona każdemu z rodziców w wysokości po 50%. Innymi słowy mówiąc, organ interpretacyjny oparł swoją interpretację głównie o brzmienie art. 27 f ust. 4 u.p.d.o.f. Zdaniem Sądu ze stanowiskiem organu interpretacyjnego, co do sposobu podziału ulgi w sytuacji opisanej przez skarżącą, nie można się zgodzić. Organ utożsamia bowiem pojęcia "wykonywanie władzy rodzicielskiej" z pojęciem "przysługiwanie władzy rodzicielskiej" i "pieczęć nad dzieckiem", gdy w prawie rodzinnym mają one różne zakresy

znaczeniowe. Dalej Sąd podał, że oceniając treść ust. 1 zacytowanego przepisu wskazać należy, że w jego punkcie 1 ustawodawca użył sformułowania "wykonywał władzę rodzicielską". Organ przyjął, że wykonywanie władzy rodzicielskiej przez rodzica ma miejsce zawsze poza sytuacją, gdy zostanie jej pozbawiony wyrokiem sądu. Skład orzekający w sprawie nie akceptuje takiej interpretacji użytego w ust. 1 art. 27 f u.p.d.o.f. sformułowania "wykonywania władzy rodzicielskiej". Zdaniem Sądu "wykonywanie władzy rodzicielskiej" to faktyczna piecza nad dzieckiem, a więc wspólne zamieszkiwanie, zapewnienie/zabezpieczenie wszystkich jego potrzeb od tzw. życiowych tj. ubioru, wyżywienia po edukacyjne, rozwojowe i zdrowotne. Oznacza to, że podatnik ma prawo do odliczenia od dochodu ulgi, pod warunkiem jednak, że w danym roku podatkowym "wykonywał władzę rodzicielską", a nie jak przyjął to organ "posiadał władzę rodzicielską". Czym innym jest posiadanie władzy a czym innym jej wykonywanie, a to oznacza, że utożsamianie ich na gruncie podatkowym nie znajduje uzasadnienia. Sąd ma świadomość, że rozróżnienie powyższe – w sytuacjach konfliktowych – będzie nakładało na organy prowadzenie postępowania dowodowego, ale tylko właściwe stosowania tej normy zadość uczyni idei przyznania tej ulgi. Nadto podkreślono, że w ust. 4 art. 27 f u.p.d.o.f. ustawodawca wskazał, że rozliczenie ulgi w proporcjach 50% lub ustalonej przez podatników może nastąpić w sytuacji, gdy podatnicy tj. rodzice, opiekunowi prawni lub rodzice zastępczy pozostają w związku małżeńskim.

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2015 r. wydany, w sprawie I SA/GI 1070/14 Sąd uchylił zaskarżoną interpretację indywidualną Ministra Finansów. W uzasadnieniu podał, że skarga jest uzasadniona, gdyż zaskarżona interpretacja została wydana z naruszeniem prawa materialnego, przez błędną wykładnię art. 7 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (u.p.d.o.f.). Powyższy przepis stanowi, że "dochody małoletnich dzieci własnych i przysposobionych, z wyjątkiem dochodów z ich pracy, stypendiów oraz dochodów z przedmiotów oddanych im do swobodnego użytku, podlegające opodatkowaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dolicza się do dochodów rodziców, chyba że rodzicom nie przysługuje prawo pobierania pożytków ze źródeł przychodów dzieci". Uregulowanie to przesądza, że łączenie dochodów małoletnich dzieci z dochodami rodziców stanowi zasadę. Nie podlegają łączeniu tylko niektóre, wymienione w tym przepisie dochody – na zasadzie wyjątku. Są to dochody z pracy małoletnich, stypendia i dochody z przedmiotów oddanych im do swobodnego użytku. Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie stało się pojęcie „dochód z pracy małoletniego”. W opinii Sądu wprowadził ustawodawca nie

zdefiniował w ustawie pojęcia „dochód z pracy”, ale nie budzi żadnych wątpliwości, że w całym tym akcie prawnym rozgranicza w sposób konsekwentny dochody z pracy od dochodów z działalności gospodarczej. Postawienie znaku równości pomiędzy dochodem z udziału w spółce, będącego niewątpliwie (zgodnie z art. 5b ust. 2 u.p.d.o.f.) dochodem z pozarolniczej działalności gospodarczej, a dochodem z pracy nie ma żadnej podstawy prawnej.

2. Podatek dochodowy od osób prawnych.

Wyrokiem z dnia 15 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 384/15 Sąd uchylił zaskarżoną w sprawie interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego. Uzasadniając swoje orzeczenie podał, że w przedmiotowej sprawie zasadniczy przedmiot sporu stanowi wykładnia art. 26 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym osób prawnych (u.p.d.o.p.) w połączeniu z art. 21 ust. 1 pkt 2a i art. 3 ust. 2 u.p.d.o.p., ponieważ zdaniem strony skarżącej, w odniesieniu do podmiotów posiadających siedzibę lub zarząd poza terytorium RP, a świadczących faktycznie swe usługi w całości poza terytorium RP nie powstaje ograniczony obowiązek podatkowy, o którym mowa we wskazanych przepisach. Z kolei w ocenie organu za dochody uzyskane na terytorium RP uznaje się również dochody pochodzące od polskiego płatnika, wypłacone osobie, która usługi określone w umowie zawartej pomiędzy stronami wykonuje za granicą. Wynagrodzenie wypłacane podmiotom zagranicznym przez polskiego płatnika za wykonanie usług fizycznie poza terytorium RP jest dochodem, którego źródło znajduje się w Polsce, albowiem występuje związek gospodarczy tego dochodu z terytorium Polski.

Zdaniem Sądu, przedstawiony w zaskarżonej interpretacji pogląd, że dochód danego nierezydenta, który jest kontrahentem podmiotu polskiego, będzie podlegał ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Polsce, ponieważ "występuje gospodarczy związek tego dochodu z terytorium Polski", nie jest trafny. Przy wykładni art. 3 ust. 2 u.p.d.o.p. należy uwzględnić, iż pod pojęciem terytorium, z którym wiąże się osiągnięcie dochodów należy rozumieć miejsce, gdzie dokonują się czynności lub położone są nieruchomości (źródło), które generują dochód i są jego przyczyną sprawczą. Terytorium takim nie jest obszar, na którym materializuje się efekt świadczonej usługi, z której wynagrodzenie generuje dochód osoby będącej rezydentem kraju innego niż Rzeczpospolita Polska. Sąd zgadza się z oceną strony skarżącej, że pogląd prezentowany przez organ jest interpretacją contra legem art. 3

ust. 2 u.p.d.o.p. Przepisy te wymagają bowiem, dla objęcia ograniczonym obowiązkiem podatkowym nierezydenta, aby jego dochód został osiągnięty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Nie warunkują opodatkowania od miejsca osiągnięcia dochodu przez zlecającego wykonanie świadczenia. Błędne jest także stanowisko, że o tym, że źródło dochodu nierezydenta znajduje się na terytorium RP świadczą m.in., że zlecenie wykonania usług nierezydentowi dokonał polski przedsiębiorca i wypłata wynagrodzenia za wykonanie zlecenia dokonana została z majątku polskiego przedsiębiorcy, co powoduje gospodarczy związek dochodu z terytorium RP. Wnioskowanie to odrywa się od tekstu ustawy. Sąd podziela pogląd, że art. 3 ust. 2 u.p.d.o.p. należy zgodnie z zasadą prymatu wykładni językowej interpretować w myśl reguł semantyki, syntaktyki i pragmatyki języka polskiego, ponieważ sens użytych przez ustawodawcę w tym przepisie wyrażań stanowi granicę dopuszczalnej wykładni. Niezasadny jest pogląd, że można wywodzić obowiązek podatkowy nierezydenta, będącego kontrahentem spółki polskiej, wobec Rzeczypospolitej Polskiej w oparciu o to, że efekt usługi wykonanej przez nierezydenta będzie się odnosił do kontrahenta polskiego. Taka interpretacja zwrotu "(...) dochodów, które osiągnięto na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej" jest przekroczeniem granic wykładni, przez naruszenie przyjętych w judykaturze i teorii prawa dyrektyw wykładni. Jest to tworzenie pozornych łączników podatkowych, które nie mają swoich podstaw w ustawie podatkowej (u.p.d.o.p.).

3. Podatek od nieruchomości.

W wyroku z dnia 20 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 201/14 zawarto tezę o następującej treści:

„Objęcie gruntu oznaczonego w ewidencji gruntów i budynków symbolem „N – nieużytki” koncesją na wydobywanie kopaliny wyłącza zwolnienie go z opodatkowania podatkiem od nieruchomości, gdyż grunt ten zostaje zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej, a to oznacza, że zastosowanie ma do niego ograniczenie wynikające z przepisu art. 7 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 849 ze zm.), a więc że nieużytek taki jako zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej nie jest zwolniony z opodatkowania”.

Uzasadniając swoje stanowisko, Sąd wskazał, że stosownie do art. 7 ust. 1 pkt 10 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, zwalnia się od podatku od nieruchomości grunty stanowiące nieużytki, użytki ekologiczne, grunty zadrzewione i zakrzewione, z wyjątkiem zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej. Kluczowe zatem z punktu widzenia wyboru sposobu opodatkowania jest ustalenie, czy grunt sklasyfikowany jako nieużytek jest zajęty na potrzeby pozarolniczej działalności gospodarczej. Pojęcie "zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej" powinno być rozumiane jako grunty, na których wykonywane są czynności składające się na prowadzenie działalności gospodarczej, innymi słowy chodzi tu o traktowanie danego gruntu jako pewnego rodzaju przestrzeni służącej wykonywaniu określonego rodzaju działalności gospodarczej (L. Etel Podatki od nieruchomości 2009, wyd. C.H. Beck Warszawa 2009, s. 56). W badanej sprawie skarżąca Spółka, a właściwie jej poprzednik prawny uznał sporne działki za integralną część przedsiębiorstwa/zakładu niezbędną do prowadzenia działalności gospodarczej w przedmiocie wydobywania kopalin. Działki te – co pozostaje poza sporem – zostały objęte koncesją Marszałka Województwa ustalającą obszar górniczy dla wydobywania żwiru. W stanie prawnym obowiązującym w 2009 r., zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947, z późn. zm.) – wskazał dalej Sąd - koncesji wymagała działalność gospodarcza w zakresie: poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopalin; wydobywania kopalin ze złóż; bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych. Przy czym jak wynikało z ustępu 2 tego przepisu w sprawach nieuregulowanych w ustawie do koncesjonowania stosuje się przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Jak stanowił z kolei ustęp piąty koncesji udziela się na czas oznaczony, nie krótszy niż 3 lata i nie dłuższy niż 50 lat, chyba że przedsiębiorca wnioskuje o udzielenie koncesji na czas krótszy. Przy czym jak określał ustęp szósty koncesja uprawnia do wykonywania działalności gospodarczej w oznaczonej przestrzeni. Dokonując reasumpcji wskazanych przepisów Sąd stwierdził, iż nie sposób podzielić stanowiska strony skarżącej, że objęcie koncesją danego obszaru nie było zajęciem go na prowadzenie działalności gospodarczej. To, że przepis art. 6 pkt 8 w/w ustawy, za obszar górniczy uznawał przestrzeń, w granicach której przedsiębiorca był uprawniony do wydobywania kopaliny oraz prowadzenia robót górniczych związanych z wykonywaniem koncesji, nie oznacza, że tylko wydobywanie kopaliny na konkretnej działce było zajęciem jej na prowadzenie działalności gospodarczej. Decyzja bowiem gdzie/w którym miejscu przedsiębiorca będzie wydobywał kopalinę należy do przedsiębiorcy, a przyjęcie poglądu strony skarżącej oznaczałoby, że to nie

koncesja/prowadzenie działalności na określonym obszarze ale decyzje podejmowane w ramach ryzyka gospodarczego, wpływałyby na prawny obowiązek podatkowy.

W wyroku z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 907/14 zawarto tezę o następującej treści:

„Myjnia bezdotykowa jako zespół urządzeń technicznych zamontowanych w części budowlanej niezbędnej do ich funkcjonowania, tworzy wraz z tą częścią całość techniczno – użytkową, co przesądza kwalifikację jej do budowlania na podstawie art. 1 a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 849 ze zm.) w związku z art. 3 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 z zm.), zgodnie z którym, ilekroć w ustawie jest mowa o obiekcie budowlanym - należy przez to rozumieć m.in. budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami”.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd także wskazał, że istota problemu sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy urządzenia techniczno – technologiczne myjni stanowią wraz z jej betonowymi częściami, a więc podporami, dachem i ścianami bocznymi całość techniczno – użytkową czy też całość użytkową. Pomocne w tym przedmiocie będzie wyjaśnienie pojęcia "myjni bezdotykowej", a konkretnie odpowiedź na pytanie, czy techniczne urządzenia myjni mogą funkcjonować bez "oprawy" w postaci elementów budowlanych. Ujmując rzecz inaczej, czy możliwe jest funkcjonowanie urządzeń w postaci systemu sterowania, układu podgrzewania wody, układu wysokiego ciśnienia, osprzętu elektrycznego i pozostałych elementów bez podłoża i ścian oraz dachu gwarantujących ich montaż. W ocenie Sądu sama część budowlana bez uzbrojenia jej w elementy techniczne, podobnie jak same elementy techniczno – technologiczne bez umieszczenia/montażu ich w części budowlanej nie spełniają/nie tworzą myjni bezdotykowej. Oznacza to, że odrębnie te elementy nie spełniają ani funkcji użytkowej ani technicznej. Trudno bowiem uznać, że elementy techniczno – technologiczne wymienione przez stronę mogłyby funkcjonować bez części budowlanej, gdyż dostarczenie chociażby takich mediów jak woda, czy elektryczność byłaby niemożliwe, a więc urządzenia te nie mogłyby funkcjonować. W ocenie Sądu myjnia bezdotykowa to urządzenie techniczne tworzące wraz z częścią budowlaną całość techniczno-użytkową, która zapewnia wykorzystywanie jej zgodnie z przeznaczeniem. Oznacza to, że poszczególne elementy myjni są

połączone ze sobą i współpracują w taki sposób, że każdy element jest niezbędny do prawidłowego funkcjonowania pozostałych urządzeń. Odłączenie ich czyniłoby budowlę bezużytecznymi. Konieczny jest zatem związek funkcjonalny, jak i techniczny występujący pomiędzy poszczególnymi elementami myjni. Ta okoliczność jest kluczowa dla zdefiniowania myjni jako budowli i determinuje status obiektów, z których myjnia jest zbudowana. Nie ma znaczenia, czy do wytworzenia lub zamontowania poszczególnych urządzeń konieczne są roboty budowlane, czy nie. Budowlę mogą przecież tworzyć elementy gotowe, nie wykonane w ramach prac budowlanych (wolnostojące urządzenia techniczne). W klasyfikacji obiektów budowlanych, takich jak objęte sporem, należy posłużyć się teorią funkcjonalności budowli, a więc mieć na uwadze elementy funkcjonalne takiego obiektu, czyli przeznaczenie, wyposażenie oraz sposób i możliwość wykorzystania tego obiektu jako całości.

4. Podatek od czynności cywilnoprawnych, opłata skarbową oraz inne podatki i opłaty.

W wyrokach z dnia 21 lipca 2015 r. w sprawach o sygn. akt I SA/GI 1280-1282/14 Sąd stwierdził, że art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (u.p.o.l.) w związku z art. 21 § 1 pkt 1 O.p. wynika, że zobowiązanie podatkowe z tytułu opłaty targowej powstaje z mocy prawa z dniem zaistnienia zdarzenia, z którym ustawa podatkowa wiąże powstanie takiego zobowiązania. Zdarzeniem tym jest faktyczne podjęcie czynności handlowych zmierzających do dokonania sprzedaży, niezależnie od tego, czy do sprzedaży faktycznie dojdzie. Stroną postępowania w sprawie określenia wysokości opłaty targowej jest więc podmiot, który faktycznie podjął czynności handlowe zmierzające do dokonania sprzedaży. W tym stanie rzeczy kluczowe dla sprawy jest ustalenie, który z tych podmiotów dokonywał sprzedaży pieczywa z przyczepy w dniu 6 listopada 2013 r. Jednoznaczne ustalenie tej okoliczności z wyjaśnieniem rozbieżności wynikających z zaprezentowanego materiału dowodowego pozwoli dopiero na ocenę, czy postępowanie zakończone w toku instancji zaskarżoną decyzją było przedmiotowe w aspekcie podmiotowym. Zaznaczyć trzeba, że na kwalifikację podmiotową nie będzie miał wpływu status własnościowy przyczepy – ustalenia w tym zakresie będą konieczne (co Sąd przybliży w dalszej części uzasadnienia) wyłącznie w przypadku, gdy organ ustali, że postępowanie toczy się w stosunku do podmiotu, który jest stroną

tego postępowania. Postępowanie będzie należało zakwalifikować jako przedmiotowe, jeżeli w wyniku uzupełniającego postępowania dowodowego i wyczerpującej oceny dowodów, zawierającej również ocenę wiarygodności poszczególnych dowodów - zostanie ustalone, że pieczywo z przyczepy sprzedawała spółka (jej pracownik). Natomiast jeżeli organ ustali, że sprzedaży dokonywał inny podmiot (w szczególności opisana wyżej spółka jawna) będzie obowiązany umorzyć postępowanie zgodnie z art. 208 § 1 O.p. Odnosząc się do zarzutów skargi eksponujących wadliwość wprowadzenia poboru opłaty targowej w formie inkasa Sąd stwierdził, że ta wadliwość nie ma wpływu na ocenę przedmiotowości postępowania. Sąd podzielił pogląd strony skarżącej, że strażnik Straży Miejskiej, który usiłował dokonać poboru opłaty targowej nie był do tego uprawniony. Jak wynika z art. 19 pkt 2 u.p.o.l. jedynie rada gminy w drodze uchwały może wyznaczyć inkasenta. Nie może nim być osoba upoważniona przez organ wykonawczy gminy (prezydenta miasta). Znajdujące się w aktach sprawy upoważnienie do poboru opłaty targowej udzielone przez Prezydenta Miasta R.Ł. (młodszemu strażnikowi Straży Miejskiej) z podanych wyżej względów nie stanowi wyznaczenia inkasenta, o którym mowa w art. 19 pkt 2 u.p.o.l. Wbrew jednak przekonaniu strony skarżącej wadliwości związane z zarządzeniem poboru opłaty targowej w drodze inkasa nie powodują, że zobowiązanie z tytułu tej opłaty nie powstaje czy zostaje unicestwione (wygasa). Jak wyżej wskazano zobowiązanie powstaje ex lege z dniem faktycznego podjęcia czynności handlowych zmierzających do dokonania sprzedaży. Wskazane wadliwości jedynie eliminują możliwość dokonania poboru opłaty w drodze inkasa, ale nie wpływają na istnienie zobowiązania. Brak przeto podstaw do kwestionowania przedmiotowości postępowania w aspekcie przedmiotowym.

5. Ulgi w spłacaniu należności pieniężnych, do których nie stosuje się przepisów Ordynacji podatkowej .

W sprawach oznaczonych sygn. akt I SA/GI 749-751/14 w dniu 28 stycznia 2015 r. Sąd wydał wyroki w uzasadnieniu, których wskazał, że decyzja uznaniowa umarzająca zaległość wydana bez stwierdzenia i wykazania zaistnienia przesłanki ważnego interesu podatnika i (lub) interesu publicznego, a wręcz bez przeprowadzenia jakiegokolwiek badania sytuacji majątkowej, rodzinnej, zdrowotnej i zdolności płatniczych podatnika, jak i zestawienia zastosowania wnioskowanej ulgi płatniczej z interesem publicznym rażąco narusza prawo. Regulacja z art. 67 a

Ordynacji podatkowej wyklucza zwolnienie z niewykonanych obowiązków podatkowych, w razie niewykazania zaistnienia choć jednej z wskazanych w nim przesłanek. Przepis ten nie służy realizowaniu innych celów niż "ważny interes podatnika" i "interes publiczny", które należy oceniać z uwzględnieniem konstytucyjnych zasad równości i powszechności opodatkowania. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że Burmistrz P. nawet nie wskazał jaka przesłanka z art. 67 a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej przemawiała za uwzględnieniem wniosku strony, nie mówiąc w ogóle o wykazaniu zaistnienia takiej przesłanki. Powołał się jedynie na wynikające z aktu notarialnego uprawnienie podatnika do wystąpienia z takim żądaniem. Tymczasem umowy cywilnoprawne, jak zasadnie przyjął organ odwoławczy, nie mogą kształtować obowiązków podatkowych, zwalniać podatników z tych obowiązków ani też określać zasad ulg, umorzeń i kategorii podmiotów zwolnionych od podatków, gdyż jest to materia zastrzeżona do regulowania w drodze ustaw, które w odniesieniu do omawianej w niniejszej sprawie problematyki upoważniają także rady gmin do stanowienia prawa miejscowego w zakresie przedmiotowych zwolnień podatkowych (art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 849) oraz art. 13 e ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1381 ze zm.). Żaden zatem zapis wspomnianego aktu notarialnego, a także protokołu rokowań poprzedzających sprzedaż nieruchomości, w których to dokumentach Burmistrz P. zobowiązał się do umarzania tego podatku oraz poniesienia kary umownej równej wysokości zobowiązania podatkowego w razie nie uwzględnienia tego żądania nie mogą (jak zdaje się tego oczekiwać strona skarżąca) stanowić podstawy stwierdzenia, że zaistniała ustawowa przesłanka umorzenia zaległości podatkowej.

III. ZAGADNIENIA DOTYCZĄCE FUNKCJONOWANIA WYDZIAŁU II.

1. Prawo budowlane.

W wyroku z dnia 4 listopada 2015 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt II SA/GI 672/15 Sąd uznał, że **będący przedmiotem postępowania namiot nie jest obiektem budowlanym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, zaś jego ustawienie nie wymaga dokonania zgłoszenia ani uzyskania pozwolenia na budowę- TEZA.**

W uzasadnianiu wyroku wskazano nadto, że organy administracji stwierdziły, że namiot o wymiarach 5x5 metrów stanowi tymczasowy obiekt budowlany. Tymczasem w ocenie Sądu uznanie namiotu za "obiekt budowlany" jest poważną nadinterpretacją obowiązujących przepisów. Wszak namiot to konstrukcja przeznaczona do wielokrotnego składania i rozkładania przy pomocy przygotowanych przez producenta gotowych elementów. Jego montaż i demontaż (trwający kilkanaście – kilkadziesiąt minut) nie może w żadnym przypadku uznany za roboty budowlane, czy też budowę. Przeniesienie lekkiej konstrukcji aluminiowej przykrytej płachtą z tworzywa sztucznego na inne miejsce trwać może kilka minut. Nie jest on wreszcie projektowany zgodnie z wymaganiami prawa budowlanego, gdyż obiektem budowlanym nie jest. Przyjęcie wykładni organów administracji dotyczącej pojęcia obiektu budowlanego może prowadzić do absurdalnych wniosków. Jeśli bowiem namiot uznany za tymczasowy obiekt budowlany jest ustawiany na okres powyżej 120 dni, to traci swój walor "tymczasowości". Zatem jego rozłożenie (co jak wyżej wspomniano może trwać kilkanaście minut) będzie wymagało uzyskania pozwolenia na budowę (zatwierdzenia projektu budowlanego), zaś inwestor będzie musiał zatrudnić kierownika budowy (lub kierownika robót) i umieścić odpowiednią tablicę informacyjną. W ocenie składu orzekającego taka wykładnia jest niedopuszczalna.

2. Sprawy z zakresu dróg, kolei, lotnictwa i żeglugi.

W wyroku z dnia 22 stycznia 2015 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt II SA/GI 924/14 Sąd zawarł następującą tezę:

1. Nie jest dopuszczalne dwukrotne karanie podmiotu kontrolowanego sankcjami administracyjnymi za to samo zachowanie naruszające przepisy prawa, nawet jeśli sankcje te określają różne przepisy.

2. Organ nie wziął również po uwagę treści rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. U.UE L z dnia 31 grudnia 1985 r. ze zm.). Artykuł 14 ust. 2 rozporządzenia stwierdza m.in., że wykresówki, wydruki oraz wczytane dane okazuje się lub doręcza na żądanie każdego upoważnionego funkcjonariusza służb kontrolnych. Mowa jest tu zatem o okazywaniu funkcjonariuszom "wczytanych danych". Okazanie jest więc czynnością następczą wobec wczytania tych danych. Przepis zatem upoważnia funkcjonariuszy służb kontrolnych do żądania okazywania takich danych, które poprzednio zostały wczytane i w tym kontekście należałoby odczytywać l.p. 6.3.7. i 6.3.12. załącznika nr 3 do wskazanej ustawy.

Sąd wskazał, że decyzja WINB nakładała na przedsiębiorcę kary pieniężne m. in. z l.p. 6.3.12. załącznika nr 3 do ustawy o transporcie drogowym za naruszenie obowiązku wczytywania danych z urządzenia rejestrującego (za każdy pojazd) oraz z l.p. 6.3.7. tego samego załącznika za nieokazanie podczas kontroli w przedsiębiorstwie danych z tachografu cyfrowego (za każdy dzień). Z uzasadnienia wymierzenia kary za naruszenie obowiązku wczytywania danych z l.p. 6.3.12. wynika, iż w trakcie kontroli przedsiębiorca nie okazał plików źródłowych z tachografu cyfrowego zainstalowanego w pojazdach. To samo uzasadnienie znajduje się w rubryce decyzji, dotyczącej "nieokazania podczas kontroli w przedsiębiorstwie (...) danych z (...) tachografu cyfrowego (...)" (dot. l.p. 6.3.7. załącznika). Obie kary są zatem uzasadniane tym samym zdarzeniem faktycznym, polegającym na nieokazaniu plików źródłowych z tachografu cyfrowego. Faktycznie, dane z tachografów nie zostały wczytane (bowiem przedsiębiorca twierdził, że urządzenia uległy uszkodzeniom, co uniemożliwiło dokonanie tych czynności), a potem przedsiębiorca nie okazał danych z obu tachografów podczas kontroli, twierdząc, że skoro nie mógł ich wczytać z przyczyn od niego niezależnych, to tym samym nie mógł ich okazać.

Przywołane zbieżne fragmenty uzasadnień obu kar świadczą o tym, że mamy do czynienia z tym samym zdarzeniem faktycznym w obu przypadkach i dwoma karami wynikającymi z tego samego uchybienia w działalności przedsiębiorcy. Jedna z kar jednak dotyczy niewczytania danych z tachografu, a druga nieokazania tych samych danych, które nie zostały wczytane (wg przedsiębiorcy – co można powtórzyć – nie mogły być wczytane z powodu awarii urządzeń). W tym kontekście podać należy, że

instytucja sankcji administracyjnych podlega, podobnie jak cały nasz system prawny, oddziaływaniom tzw. procesu europeizacji. Chodzi tu o wpływ szeroko rozumianego prawa europejskiego, obejmującego nie tylko system prawa Unii Europejskiej, lecz również porządek prawny Rady Europy, na system naszego prawa. Jednym z ważnych dokumentów jest Rekomendacja Nr (91)1 Komitetu Ministrów dla Państw Członkowskich w sprawie sankcji administracyjnych przyjęta 13 lutego 1991 r. Rekomendacja zawiera szereg zasad wyznaczających minimalny standard postępowania się karami administracyjnymi. Jedną z zasad tego standardu jest dyrektywa, że osoba nie może być karana administracyjnie dwukrotnie za to samo zachowanie na podstawie tej samej normy prawnej albo norm chroniących ten sam interes społeczny.

Odnosnie pkt. 2 tezy wskazano dodatkowo, że abstrahując od konkretnego przypadku, jeśli dane nie zostały wczytane, np. z powodu awarii urządzenia, to tym samym nie mogły być okazane na wydrukach podczas kontroli. Mogłoby być też tak, że przedsiębiorca dane te wczytał i wydruki posiada oraz przechowuje, ale nie chce ich podczas kontroli okazać. Tu zastosowanie znajdzie l.p. 6.3.7. załącznika. Uwagi te są istotne właśnie z tego powodu, by nie dochodziło do sytuacji dwukrotnego karania administracyjnego za faktycznie te same okoliczności faktyczne. Skoro są to przepisy prowadzące do nakładania sankcji administracyjnych, to muszą być interpretowane ściśle.

W orzeczeniu z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II SA/GI 1032/14 stwierdzając nieważność zaskarżonej decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji organu pierwszej instancji Sąd wskazał, że bezspornym jest, że naruszenie przepisów ustawy o transporcie drogowym wiązało się z działalnością przedsiębiorcy J.S., prowadzącego działalność gospodarczą. Po wszczęciu postępowania w sprawie naruszenia tych przepisów, ogłoszono upadłość likwidacyjną przedsiębiorcy. Organy administracyjne powołały się w swych rozstrzygnięciach m. in. na art. 144 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze. Zgodnie z jego brzmieniem, jeżeli ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego, postępowania sądowe i administracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i dalej prowadzone jedynie przez syndyka lub przeciwko niemu. Konieczna jest zatem odpowiedź, czy przepis ten miał zastosowanie w niniejszej sprawie i czy zasadnym było wskazanie w decyzji o nałożeniu kary pieniężnej - syndyka. W świetle art. 61 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze (p.u.n.), z dniem ogłoszenia upadłości majątek upadłego staje się masą upadłości, która służy

zaspokojeniu wierzycieli upadłego. Masę upadłości definiuje się jako część majątku upadłego, który służy zaspokojeniu wierzycieli w postępowaniu upadłościowym. Tak zwana odpowiedzialność masy upadłości oznacza zawsze odpowiedzialność samego upadłego, co wynika z postanowień art. 372 p.u.n. Podobnie jest z tzw. wzbogaceniem masy upadłości (art. 342 ust. 1 pkt 1 p.u.n.). Jest to faktycznie wzbogacenie upadłego, ale powstałe po powstaniu masy upadłości i polega na powiększeniu majątku wchodzącego w skład masy upadłości, z wyłączeniem składników, o których mowa w art. 62 p.u.n. i następnych. Znaczenie ma również art. 342 p.u.n., który w ust. 1 stwierdza, że należności podlegające zaspokojeniu z funduszków masy upadłości dzieli się na 5 kategorii. W kategorii piątej, oprócz odsetek zaspokajają się także sądowe oraz administracyjne kary pieniężne. Nie powinno budzić wątpliwości, w świetle powyższych uwag, że zaliczenie do kategorii piątej sądowych i administracyjnych kar pieniężnych odnosi się do kar orzeczonych przed ogłoszeniem upadłości. Istnieje natomiast generalne zagadnienie, czy z masy upadłości zaspokajają się należności w stosunku do upadłego (z reguły w przypadkach, gdy jest on osobą fizyczną), powstałe po ogłoszeniu upadłości, a wynikające np. z jego czynów niedozwolonych czy działań pociągających za sobą np. sądowe lub administracyjne kary pieniężne (zauważyć należy na tle rozpatrywanej sprawy, że kara została nałożona już w toku postępowania upadłościowego, czyli należność ta powstała właśnie po ogłoszeniu upadłości). W takich sytuacjach „ze względu na charakter spraw, o których mowa, orzeczenia sądowe albo administracyjne wydawane będą przeciwko upadłemu, a nie syndykowi, (...) należy odrzucić pogląd, że sądowe i administracyjne kary grzywny orzeczone przeciw upadłemu po ogłoszeniu upadłości są zaspokajane z masy upadłości.” Sąd, zatem stwierdził, że nieprawidłowo zastosowano art. 144 p.u.n., a kara została nałożona na osobę nie będącą stroną w sprawie w rozumieniu art. 156 §1 pkt 4 k.p.a.

3. Sprawy z zakresu środowiska.

Wyrokiem wydanym w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt II SA/GI 1337/14 uznano, że skarga jest zasadna. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd wskazał, że art. 26 ust. 1 ustawy o odpadach wyraźnie precyzuje, że odpowiedzialność za ich usunięcie spoczywa na posiadaczu odpadów. Tym samym przepis ten, w związku z art. 3 ust. 1 pkt 19 ustawy o odpadach, w pierwszej kolejności obliguje organy do ustalenia, kto jest posiadaczem odpadów, a dopiero

wtedy, gdy posiadacza tego nie da się ustalić, umożliwia nałożenie obowiązku ich usunięcia na władającego nieruchomością, na której się znajdują. Takich czynność w kontrolowanym postępowaniu nie podjęto, z góry zakładając, że to właściciel i użytkownik wieczysty wspomnianych nieruchomości będzie odpowiadał za usunięcie z nich odpadów. Z przywołanych wyżej powodów tego rodzaju działania organów były nieprawidłowe, co musiało skutkować wyeliminowaniem z obrotu prawnego podjętych przez nie rozstrzygnięć. W rozpoznawanej sprawie, właściciel nieruchomości wielokrotnie podnosił, że odpady znajdujące się w hali, usytuowanej na należących doń nieruchomościach, zostały objęte w posiadanie przez M.K., którego wiąże z nim stosunek o charakterze obligacyjnym i rzeczowym. Osoba ta zawarła, bowiem ze skarżącym umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości, a nieruchomość ta została jej wydana w posiadanie, co zresztą obie strony zgodnie potwierdziły w pisemnym oświadczeniu. Z nieznanых powodów organy obu instancji zignorowały treść tego oświadczenia, koncentrując się na następstwach prawnych zawarcia wspomnianej umowy przedwstępnej i konstatując, że nie doszło do przeniesienia prawa do nieruchomości.

4. Sprawy z zakresu wywłaszczeń.

W wyroku z dnia 9 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II SA/GI 1420/14 zawarto tezę o następującej treści:

„Przepis par. 36 ust. 4 rozporządzenia RM z 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz. U. z 2004 r., nr 207, poz. 2109 ze zm.) jako zasadę wprowadza określenie wartości rynkowej w oparciu o przeznaczenie przeważające wśród gruntów przyległych, służy to bowiem w najpełniejszym stopniu określeniu wartości rynkowej gruntu utraconego przez poprzedniego właściciela na rzecz realizacji inwestycji drogowej. Jedynie jeżeli istnieje możliwość ustalenia wartości rynkowej w oparciu o transakcje działkami drogowymi, winny one być wzięte pod uwagę (...). Warunkiem zastosowania par. 36 ust. 4 in fine rozporządzenia jest stwierdzenie istnienia rynku nieruchomości drogowych, co wynika z przepisów art. 150 ust. 1 pkt 1, art. 151 ust. 1 u.g.n. oraz par. 36 ust. 1 i 4 rozporządzenia”.

Sąd w uzasadnieniu podał, że objęta postępowaniem działka została wydzielona pod drogę publiczną zgodnie z obowiązującym planem miejscowym, a podział został

dokonany na wniosek właściciela, zgodnie z art. 98 ust. 1, co skutkowało zmianą stosunków własnościowych. Interpretując przepisy dotyczące ustalenia odszkodowania za takie działki należy mieć na uwadze całościową regulację dotyczącą ochrony prawa własności i interesów majątkowych właścicieli gruntów. W szczególności, jeżeli na skutek przeznaczenia działki w planie na cel wpływający na zmianę wartości gruntu, wartość działki uległa obniżeniu, zbywającemu ją właścicielowi służy roszczenie wobec gminy o odszkodowanie równe obniżeniu wartości nieruchomości (art. 36 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – Dz. U. z 2015 r., poz. 159). Przeznaczenie działki pod drogę publiczną nie jest oczywiście tożsame z obowiązkiem realizacji takiej inwestycji. Przepis art. 98 u.g.n. wprowadza zatem kolejny instrument ochrony majątkowych interesów właścicieli gruntów przeznaczonych pod drogi. Mogą oni wnioskować o podział nieruchomości, co skutkuje przejściem z mocy prawa na jednostkę samorządu terytorialnego lub Skarb Państwa prawa własności takiego gruntu, za odszkodowaniem. W takich przypadkach, do wyceny, stosuje się, na mocy § 36 ust. 6 pkt 2, odpowiednio przepisy § 36 ust. 1-4 rozporządzenia.

Dalej podkreślono, że przepisy § 36 rozporządzenia uległy istotnym zmianom wprowadzonym rozporządzeniem Rady Ministrów z 14 lipca 2011 r. o zmianie rozporządzenia w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzenia operatu szacunkowego (Dz. U. Nr 165, poz. 985), obowiązującym od 26 sierpnia 2011 r. Wprowadzona nowelizacją zmiana zasad jest istotna, albowiem ustawodawca odszedł od sposobu określania wartości nieruchomości wyłącznie na podstawie danych z rynku nieruchomości drogowych. Według nowych zasad wartość nieruchomości powinna być określana na podstawie cen transakcyjnych pochodzących z rynków nieruchomości właściwych dla wycenianej nieruchomości (mieszkaniowych, rolnych, przemysłowych). Przepis § 36 ust. 4 jako zasadę wprowadza określenie wartości rynkowej w oparciu o przeznaczenie przeważające wśród gruntów przyległych, służy to bowiem w najpełniejszym stopniu określeniu wartości rynkowej gruntu utraconego przez poprzedniego właściciela na rzecz realizacji inwestycji drogowej. Jedynie jeżeli istnieje możliwość ustalenia wartości rynkowej w oparciu o transakcje działkami drogowymi, winny one być wzięte pod uwagę, potwierdza to redakcja tego przepisu i użyty tryb warunkowy "chyba że".

5. Zagospodarowanie przestrzenne.

Sąd wydając wyrok w dniu 6 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt II SA/GI 590/14 wskazał, że

1. Prawo o charakterze zobowiązaniowym do nieruchomości nie wynika wprost z przepisu prawa materialnego, lecz jego treść jest przede wszystkim kształtowana przez postanowienia umowy cywilnoprawnej, jaką jest umowa nieodpłatnego użyczenia.

2. Twierdzenie, że źródło interesu prawnego stanowi umowa użyczenia, jest bezzasadne. Umowa nieodpłatnego użyczenia nieruchomości jest stosunkiem zobowiązaniowym, nie dającym jednak podstaw do występowania przed organami w przedmiocie wydawania nakazów czy zakazów, które organy administracji publicznej mogą kierować jedynie do podmiotów zobowiązanych.

3. Posiadanie zależne nieruchomości (branie w użyczenie) nie daje podstawy do przyjęcia, że wynik postępowania dotyczy interesu prawnego podmiotu, który jako biorący w użyczenie (tj. posiadacz zależny) nieruchomości może mieć jedynie interes faktyczny w sprawie, co nie jest wystarczające dla uznania legitymacji do wniesienia skargi.

4. Przepis art. 59 ust. 3 pkt 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym dopuszcza, mające umocowanie w przepisach prawa, ograniczenia jednak dla właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości.

W wyroku z dnia 8 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II SA/GI 859/14 Sąd wyraził następujący pogląd:

1. Brak jest przepisu prawa, który nakładałby na organ wydający decyzję o warunkach zabudowy obowiązek zaznaczenia na załączniku mapowym, stanowiącym część decyzji o warunkach zabudowy, orientacyjnego usytuowania planowanej inwestycji. Taki obowiązek nie wynika ani z art. 54 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (u.p.z.p.), ani z rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1588), a zgodnie z tym rozporządzeniem wszystkie warunki i wymagania dotyczące kształtowania ładu przestrzennego zostały określone w decyzji.

2. Status strony w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy determinowany jest oddziaływaniem planowanej inwestycji, przy czym oddziaływanie takie może polegać np. na emisji zanieczyszczeń, uciążliwości korzystania z nieruchomości. Obszar oddziaływania może z jednej strony być tak niewielki, że nie będzie wykraczał poza granice nieruchomości, na której planowana jest inwestycja, z drugiej strony, zwłaszcza przy niektórych rodzajach inwestycji obszar oddziaływania, może obejmować nieruchomości nie tylko sąsiednie, ale również takie, które bezpośrednio nie graniczą z nieruchomością objętą planami inwestycyjnymi.

6. Gospodarka mieniem (opłaty adiacenckie).

W sprawie o sygn. akt II SA/GI 1343/14 w dniu 20 marca 2015 r. wydając wyrok Sąd uchylając decyzje organów obu instancji wskazał, że organ administracji winien ocenić operat szacunkowy, zaś w razie jakichkolwiek wątpliwości co do jego prawidłowości podjąć działania zmierzające do usunięcia tych wątpliwości. Jedynym ograniczeniem w wyborze tych działań, stawianym przez ustawodawcę, jest zakaz zastąpienia innym dowodem dowodu z operatu szacunkowego w zakresie ustalenia wartości nieruchomości. Nie jest jednakże wykluczone żądanie wyjaśnienia przez rzeczoznawcę majątkowego sporządzonej wyceny.

7. Sprawy z zakresu geodezji i kartografii.

W orzeczeniu wydanym w dniu 12 czerwca 2015 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt II SA/GI 205/15 skład orzekający stwierdził, że z brzmienia regulacji art. 1 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (u.k.w.h.) w powiązaniu z art. 3 ust. 1 tej ustawy można wywieść pierwszoplanowe znaczenie księgi wieczystej dla organów prowadzących ewidencję gruntów, w zakresie, w jakim ewidencja ta winna odzwierciedlać stan prawny nieruchomości. Stanowiska tego nie zmienia fakt, iż zarówno ustawa z 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne jak i rozporządzenie wykonawcze wymieniają również inne źródła informacji o właścicielach nieruchomości (np. ewidencja gruntów). Źródła te, ze względu na domniemania związane z treścią księgi wieczystej nie są jednak jej równorzędne, a decydująca rola księgi wieczystej

wynika właśnie z treści przywołanych przepisów u.k.w.h. i domniemań związanych z jej treścią.

IV. ZAGADNIENIA DOTYCZĄCE FUNKCJONOWANIA WYDZIAŁU III.

1. Pomoc finansowa i inne regulacje związane z członkostwem w Unii Europejskiej (płatności obszarowe).

Wyrokiem wydanym w dniu 7 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt III SA/GI 510/15 Sąd oddalając skargę podał, że postępowanie administracyjne, w wyniku którego wydana została zaskarżona decyzja, zostało wszczęte na podstawie wniosku strony skarżącej i dotyczyło przyznania różnych płatności, w tym ONW na 2013 r. w ramach programu Rozwoju obszarów wiejskich na lata 2007-2013. Wnioskowana pomoc finansowa określona została w ustawie o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, zaś tryb i warunki jej przyznawania, wypłaty oraz zwracania uregulowano w wydanym na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 i ust. 1a ustawy – cytowanym powyżej rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 11 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania "Wspieranie gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW)" objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (Dz. U. z 2009 r., Nr 40, poz. 329 ze zm.). Z przepisów cytowanego rozporządzenia wynika, że ma ono na celu wsparcie małych i średnich rolników. Wniosek ten wynika z § 2 pkt 3 rozporządzenia ONW z 11 marca 2009r. stanowiącego, że płatność ONW przysługuje rolnikowi w rozumieniu przepisów art. 2 lit. a rozporządzenia nr 73/2009, zwanemu dalej "rolnikiem" do położonej na obszarach ONW powierzchni działek rolnych lub ich części, będących w jego posiadaniu w dniu 31 maja roku, w którym został złożony wniosek o przyznanie tej płatności, wynoszącej nie więcej niż 300 ha. Zamiarem prawodawcy unijnego było wspieranie przede wszystkim rolników gospodarujących na mniejszych areałach. I tak stosownie do ust. 3 płatność ONW do powierzchni działek rolnych lub ich części położonych na obszarach ONW przekraczającej 50 ha jest przyznawana w wysokości:

- 1) 50 % stawki podstawowej - za powierzchnię powyżej 50 ha do 100 ha;
- 2) 25 % stawki podstawowej - za powierzchnię powyżej 100 ha do 300 ha.

W oparciu o wskazane stawki płatności organ wyliczył, że kwota płatności ONW wyliczona na podstawie deklaracji rolnika wynosiła 45.383,85 zł, natomiast w sytuacji,

gdyby ten sam areał był deklarowany przez jeden podmiot, znalazłyby zastosowanie stawki degresywne, a płatność wynosiłaby 28.600,09 zł. Nadto w orzecznictwie sądowo administracyjnym wielokrotnie wskazywano, że dla prawa do otrzymania płatności istotne jest faktyczne korzystanie z gruntów. Wreszcie dla potrzeb rozpatrywanego przypadku istotne znaczenie ma regulacja zawarta w art. 4 ust. 8 rozporządzenia Komisji (UE) nr 65/2011 z 27 stycznia 2011 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do wprowadzenia procedur kontroli oraz zasady wzajemnej zgodności w zakresie środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (Dz. Urz. UE L 25 z 28.01.2011 r., s. 8 ze zm.), stanowiącego, że nie dokonuje się żadnych płatności na rzecz beneficjentów w przypadku, gdy zostanie udowodnione, że sztucznie stworzyli oni warunki wymagane do otrzymania płatności. W rozpatrywanej sprawie organy zasadnie uznały, że reprezentujący spółkę A sp. z o.o. M.P. jako zarazem jedyny wspólnik tej Spółki w sposób sztuczny i pozorny stworzył warunki do przyznania pomocy, a otrzymanie w takiej sytuacji przez skarżącą pomocy finansowej oznaczałoby uzyskanie korzyści sprzecznych z celami systemu wsparcia i doprowadziłoby do naruszenia celów i istoty działania, wynikających z art. 7 ust. 1 ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego. Należy przy tym zauważyć, że organ wobec biernej postawy skarżącej poczynił bardzo szczegółowe ustalenia co do stanu posiadania i użytkowania wszystkich działek zadeklarowanych do płatności przez wszystkie pięć spółek, w których jedynym udziałowcem i jednoosobowym zarządem jest M.P. W szczególności ustalił, że spółki powstały w krótkim przedziale czasowym, w umowach identycznie został określony przedmiot działalności każdej z nowopowstałych spółek, posiadają one siedziby w pięciu województwach, natomiast grunty są zlokalizowane na terenie województwa dolnośląskiego i w przypadku dwóch działek na terenie województwa lubuskiego, a zatem poza siedzibami spółek zarejestrowanych w województwach wielkopolskim, śląskim, małopolskim, łódzkim, mazowieckim. Wszystkie spółki są reprezentowane przez jednoosobowy zarząd, wykonywany przez jednego udziałowca M.P., powiązanego więzami rodzinnymi z osobami, które przed założeniem Spółek były użytkownikami gruntów i samodzielnie występowały o przyznanie płatności. W odniesieniu do działek zadeklarowanych do płatności przez Spółkę w tym postępowaniu, organ ustalił, że działki 31/3 i 339/1 są objęte umową dzierżawy z A. W-N, a działka 235/1 jest objęta umowa dzierżawy z PR G. W przypadku dwóch spółek dla dokonania płatności wskazano ten sam rachunek bankowy. Wreszcie w przypadku działek deklarowanych do płatności przez P.P. w 2009r ., że działki nr 31/3 (działka rolna E o powierzchni 3,96 ha), 339/1 (działka rolna F o powierzchni

11,37 ha) oraz część działki nr 235/1 obręb ewidencyjny Kamienna Góra (działka rolna C o powierzchni 26,83 ha i działka rolna D o powierzchni 1,48 ha) są zadeklarowane do płatności na 2013 r. przez A. Sp. z o.o. natomiast działki nr 15/2 (działka rolna o powierzchni 32,42 ha) i 196/2 (działka rolna o powierzchni 20,01 ha) są zadeklarowane we wniosku spółki B. Sp. z o.o. Organ w sposób uzasadniony uznał, że podział gospodarstwa rolnego miał sztuczny charakter, a jedynym powodem takiego stanu rzeczy było uzyskanie korzyści sprzecznych z istotą płatności. Mechanizm podziału gruntu i dzierżawy mniejszych jego działek sprawił, że doszło do obejścia kryteriów dostępu do pomocy w zakresie maksymalnego limitu pomocy dla jednego wnioskodawcy.

2. Podatek od towarów i usług, podatek akcyzowy.

W wyroku z dnia 9 marca 2015 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt III SA/GI 1582/14 Sąd zawarł następującą tezę:

„W sprawie, gdzie dochodzi do dokonania czynności pozornej poprzez pozorny zakup towaru celem uzyskania nieuprawnionej korzyści podatkowej w postaci zwrotu podatku naliczonego, uznać trzeba, że działalność tego rodzaju nie zasługuje na ochronę, ponieważ jej jedynym prawdopodobnym celem jest uzyskanie korzyści kosztem Skarbu Państwa bez podstawy prawnej i podważenie założeń samego systemu podatku od towarów i usług”.

Sąd wskazał, że Spółka E. i K. K. zawarli formalnie poprawną umowę przeniesienia własności nieruchomości i dopełnili innych formalnych czynności z tym związanych (ujęcie w ewidencjach księgowych, złożenie odpowiadających im deklaracji w podatku VAT) mających na celu stworzenie w osobach trzecich przeświadczenia, co do zbycia nieruchomości. Istniało jednak między nimi porozumienie co do tego, że ujawniony w umowie zamiar w istocie nie istnieje, gdyż mimo zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości decyzje jej dotyczące dalej podejmował K.K. Cechą pozornego oświadczenia woli jest zaś to, że na zewnątrz, z punktu widzenia osób trzecich sprawia ona wrażenie czynności rzeczywistej. Taka jest bowiem istota pozorności. Świadomość pozorności czynności prawnej mają tylko jej strony. Natomiast jeżeli w okolicznościach danej sprawy transakcje, pomimo iż spełniają formalne przesłanki przewidziane w przepisach prawa skutkowałyby uzyskaniem korzyści podatkowej, której przyznanie byłoby sprzeczne z celem tych przepisów, to są to czynności

następujące w ramach nadużycia prawa. Ich zasadniczym celem nie jest bowiem osiągnięcie zysku będącego wynikiem prowadzenia rzeczywistej działalności gospodarczej, lecz uzyskanie korzyści podatkowej.

Wyrokiem z dnia 27 marca 2015 r. wydanym w sprawie oznaczonej sygn. akt III SA/GI 69/15 Sąd wskazał, że w przedmiotowej sprawie organy podatkowe ustaliły, że nabywane w Czechach towary były następnie bezpośrednio odprzedawane również na terenie Czech lub do Słowacji z pominięciem terytorium Polski. Nie były zatem dokonywane wewnątrzwspólnotowe dostawy towarów do Polski, dostawy krajowe w Polsce ani nie miało miejsca wewnątrzwspólnotowe ich nabycie. Celem transportów przez terytorium Polski było wyłącznie przekroczenie granicy, a nie dokonanie jakiegokolwiek transakcji handlowej na terenie Polski. Skarżąca odliczyła podatek naliczony z faktur wystawionych przez firmę A mimo, że dostawa nie miała miejsca w kraju i towar nie był dostarczany do polskiego konsumenta. Zatem faktury te nie dokumentują rzeczywistych transakcji gospodarczych, a wręcz transakcje niedokonane. Konsekwencją powyższego ustalenia było uznanie, że skarżąca nie tylko nie dokonała zakupu spornych towarów od firmy A ale również nie dokonała ich wewnątrzwspólnotowej dostawy na rzecz firmy B czy dostawy na rzecz firmy C.

Zgodnie bowiem z art. 13 ust. 1 ustawy VAT przez wewnątrzwspólnotową dostawę towarów rozumie się wywóz towarów z terytorium kraju w wykonaniu czynności określonych w art. 7 ustawy na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium kraju. Tym samym krótkotrwały tranzyt (bez rozładunku) przez terytorium Polski, który nie był nawet konieczny dla realizacji zobowiązania skarżącej wobec nabywcy nie może być uznany za wywóz towarów w rozumieniu art. 7 ustawy VAT. Skarżąca dokonała zatem rozliczenia podatku VAT z naruszeniem tego przepisu, jak i art. 42 ust. 1 ustawy VAT, skoro wewnątrzwspólnotowa dostawa towaru nie miała miejsca. Podobnie bezpodstawnie skarżąca opodatkowała dostawę na rzecz firmy C według stawki obowiązującej w kraju, zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy VAT, chociaż dostawa ta na terenie kraju nie miała miejsca. Prawidłowo też organ zastosował art. 108 ustawy VAT w stosunku do faktur wystawionych na rzecz firmy C pomimo, że w stosunku do transakcji między stronami wskazanymi na fakturze nie powstał obowiązek podatkowy. Obowiązek zapłaty kwoty odpowiadającej równowartości wykazanego w fakturze podatku VAT stanowi sankcję za jej wystawienie. W świetle poczynionych ustaleń dowodowych nie ma wątpliwości, że skarżąca nie dokonywała zakupu towarów ujętych w spornych fakturach w ramach transakcji krajowych, ani też ich sprzedaży wewnątrzwspólnotowej. Została wprowadzona w łańcuch firm

pośredniczących w dostawie tych towarów, celem uzyskania korzyści w ramach rozliczenia podatku VAT czego potwierdzeniem jest złożona deklaracja podatkowa i zaskarżona decyzja. Tym samym należy podzielić stanowisko organów podatkowych, że analizowane transakcje nie odzwierciedlają rzeczywistego obrotu gospodarczego. Zasadnie tym samym pozbawiono skarżącą prawa do podatku naliczonego w oparciu o treść art. 86 ust. 1 i 2 oraz art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy o VAT, jak również nałożenie, na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy sankcji za wystawienie faktur z wykazaniem podatkiem VAT odpowiadającej jego wartości.

3. Kultura fizyczna.

W sprawie o sygn. akt III SA/GI 700/15 wydając wyrok w dniu 22 września 2015 r. Sąd uznał skargę za zasadną w części. Sporną uchwałą Rada Miejska w G. określiła szczegółowe zasady i tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzajów i wysokości stypendiów sportowych dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe. Szczegółowe zasady i tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzaje u wysokość stypendiów sportowych dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe określa załącznik do uchwały. Wykonanie uchwały powierzono Prezydentowi Miasta G. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do odmiennej oceny uprawnień rady gminy wynikających z upoważnienia ustawowego zawartego w art. 31 ustawy o sporcie przez Radę Miejską w G. i Wojewodę. Odnosząc się do zawartego w skardze wniosku o stwierdzenie nieważności § 8 ust. 2 i ust. 5 załącznika zaskarżonej uchwały, należy podzielić stanowisko Wojewody Śląskiego że przepisy te, naruszają prawo w sposób istotny. Wskazane przepisy stanowią, iż zaopiniowane wnioski przedstawiane są Prezydentowi Miasta, który podejmuje ostateczną decyzję w sprawie przyznania lub odmowy przyznania stypendium, podwyższenia oraz jego pozbawienia oraz, że decyzja Prezydenta Miasta jest ostateczna, gdyż od niej nie przysługuje odwołanie. Z treści art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie wynika, iż organ jednostki samorządu terytorialnego w drodze uchwały określa szczegółowe zasady i tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzaje i wysokość stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień. Jeżeli Rada Miejska w G. wykonanie uchwały powierzyła Prezydentowi Miasta G. to ten podmiot działa w warunkach i kompetencjach przyznanych mu przez przepisy prawa. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego-dalej j.s.t. może działać jedynie w oparciu o upoważnienie ustawowe. Zatem nie może narzucać Prezydentowi

sposobu załatwiania wniosku w sposób odmienny od posiadanych przez niego kompetencji. Nie może uchwałą przyznawać decyzji Prezydenta Miasta przymiotu decyzji ostatecznej ani pozbawiać wnioskodawcę prawa do jej zaskarżenia. Zasadnym jest także wniosek Wojewody o stwierdzenie nieważności § 3 ust. 1 i ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały gdyż przepis te, naruszają prawo w sposób istotny. Stanowią one , że stypendia mogą otrzymywać zawodnicy osiągający wysokie wyniki sportowe w dyscyplinach indywidualnych i grach zespołowych, którzy w momencie złożenia wniosku mają ukończony 17 rok życia oraz nieprzekroczony 30 rok życia oraz iż warunkiem ubiegania się o stypendium jest złożenie opracowanego przez właściwy polski związek lub klub sportowy programu przygotowań zawodnika. Takie zaś postanowienia naruszają art. 31 ust. 1 i ust. 3 ustawy o sporcie oraz zasadę równości wobec prawa i prawo do równego traktowania przez władze publiczne określoną w art. 32 Konstytucji RP. Z zasady równych praw obywateli wynika obowiązek równego ich traktowania przez władzę publiczną co wskutek uregulowania o wyżej wymienionej treści § 3 ust. 1 załącznika do zaskarżonej uchwały nie ma miejsca. Podobnie uregulowanie warunku o ubieganie się o stypendium w postaci złożenia opracowanego przez właściwy polski związek lub klub sportowy programu przygotowań zawodnika narusza upoważnienie ustawowe z art. 31 ust. 3. Nie ma bowiem w nim mowy o przyznaniu organowi stanowiącemu jednostki samorządu terytorialnego w drodze uchwały dodatkowych warunków przyznania stypendium, poza osiągniętym wynikiem i znaczeniem danego sportu dla gminy. Także zasadnym jest wniosek Wojewody o stwierdzenie nieważności § 3 ust. 5, ust. 6 załącznika do uchwały, które uprawniają do udzielenia stypendium zawodnikowi bez wyników ale wskazujących na możliwość osiągnięcia w przyszłości wysokich wyników. Zasadnym jest wniosek Wojewody o stwierdzenie nieważności § 6 ust. 6 załącznika do uchwały od słów " realizowania przez niego przygotowań do udziału w zawodach na wyższym poziomie " Stanowi on bowiem, iż Prezydent Miasta w danym roku budżetowym może podwyższyć wysokość przyznanego stypendium w przypadku znaczącego wzrostu poziomu sportowego zawodnika oraz " realizowania przez niego przygotowań do udziału w zawodach na wyższym poziomie. Z treści art. 31 ust 3 ustawy o sporcie nie wynika by organ stanowiący j.s.t. miał podstawy do podwyższania stypendium zawodnikowi. W sytuacji realizacji przez niego przygotowań do udziału w zawodach na wyższym poziomie może przyznać nowe stypendium lub nagrodę. Na uwzględnienie zasługuje także wniosek Wojewody co do wadliwości regulacji z § 7 ust. 4 załącznika, który stanowi, iż do wniosku o przyznanie stypendium należy dołączyć program przygotowań zawodnika o którym mowa w § 3 ust. 2 opracowany przez właściwy związek sportowy lub klub sportowy zrzeszający

zawodnika oraz dokument (oryginał) potwierdzający osiągnięty wynik sportowy wydany przez właściwy polski związek sportowy. Ustanowienie przez organ stanowiący j.s.t. w uchwale jako warunku przyznania stypendium, tak bowiem należy traktować konieczność dołączenia do wniosku o stypendium programu przygotowań zawodnika o którym mowa w § 3 ust. 2 opracowanego przez właściwy związek sportowy lub klub sportowy zrzeszający zawodnika oraz dokumentu (oryginału) potwierdzającego osiągnięty wynik sportowy wydanego przez właściwy polski związek sportowy jest niezgodne z prawem. Nie mieści się w pojęciu zasad i trybu przyznawania stypendium. Słownik języka polskiego definiuje pojęcie zasady jako to na czymś coś się zasadza, podstawowy warunek, norma postępowania, zaś tryb to ustalony porządek, zwyczaj, załatwiania określonych spraw, metoda postępowania. Na uwzględnienie zasługuje także wniosek Wojewody co do wadliwości regulacji z § 8 ust. 3 załącznika do uchwały, który to stanowi, iż stypendium jest przekazywane co miesiąc na konto bankowe wskazane we wniosku. Takie unormowanie w zakresie terminu i trybu przekazywania stypendium zawarte w załączniku uchwały nie mieści się w zakresie upoważnienia ustawowego art. 31 ust 3 ustawy o sporcie. Podobnie trafny jest wniosek Wojewody co do wadliwości regulacji z § 9 ust. 1 tiret 1 załącznika do uchwały który to stanowi, iż Prezydent Miasta G. pozbawia zawodnika stypendium jeżeli w okresie jego pobierania zaprzestał on realizacji programu przygotowań o którym mowa w § 3 ust. 2. Skoro ustanowienie jako warunku ubiegania się o stypendium w postaci złożenia opracowanego przez właściwy polski związek lub klub sportowy programu przygotowań zawodnika narusza upoważnienie ustawowe z art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie, o czym wyżej wspomniano, tym samym nie ma podstaw do pozbawienia stypendium w sytuacji zaprzestania realizowania tego warunku. Podobnie trafny jest wniosek Wojewody co do wadliwości regulacji z § 10 załącznika do uchwały, który to stanowi, iż wypłata stypendium nastąpi na podstawie umowy zawartej z zawodnikiem. Podstawą wypłaty stypendium jest bowiem decyzja Prezydenta, a umowa może określać techniczne elementy jej wykonania.

4. Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć.

W wyroku z dnia 18 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt III SA/GI 8/15 Sąd oddalając skargę wskazał, że spór w tejże sprawie sprowadza się do oceny zasadności stwierdzenia przez organy, że skarżący nie posiada pozytywnej opinii Komendanta Miejskiego Policji tj. wymogu określonego w art. 29 ust. 1 pkt 8 ustawy

z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (j.t. Dz. U. z 2014 r., poz. 273). Ustawodawca nie określił, jakimi kryteriami powinien kierować się organ Policji przy wydawaniu opinii o kandydatach na licencjonowanych detektywów, zarówno w przepisach powołanej wyżej ustawy, jak i w rozporządzeniu wykonawczym MSW i A z dnia 9 sierpnia 2004 r. w sprawie wzoru i trybu wydawania licencji detektywa. Brak jest zatem jednoznacznych wskazówek dotyczących okoliczności, których zaistnienie uzasadniałoby wydanie pozytywnej opinii. Skoro jednak opinia taka wydawana jest przez komendanta miejskiego Policji właściwego ze względu na miejsce zamieszkania opiniowanego, czyli organu, który potencjalnie może mieć najwięcej informacji o zainteresowanym - należy przyjąć, że co do zasady opinia ta powinna uwzględniać ogół danych wynikających z aktualnie posiadanych informacji przez Policję. Przy czym, należy podkreślić, że art. 29 ust. 1 pkt 8 ustawy jednoznacznie wskazuje na opinię właściwego komendanta policji, a nie jedynie na opinię z miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o licencję. A zatem opinia z miejsca zamieszkania jest tylko elementem zbioru informacji stanowiących podstawę do wydania opinii przez komendanta policji. Nienaganną opinię w kontekście powyższego może mieć osoba, która zna i przestrzega obowiązujące przepisy prawa i zasady współżycia społecznego (por. WSA w Bydgoszczy w wyroku z dnia 20 października 2009 r., sygn. akt II SA/Bd 634/09, publ. orzeczenia.nsa.gov.pl). Rozważając, jakie fakty winny być ustalone w sprawie o wydanie opinii pamiętać należy również, że zgodnie z unormowaniem zawartym w art. 29 ust. 1 ustawy, opinia jest tylko jednym z warunków weryfikowanych w postępowaniu administracyjnym w przedmiocie wydania licencji. Z powyższego wywieść należy, że opinia nie powinna opierać się wyłącznie na okolicznościach ustalonych w miejscu zamieszkania. Analiza treści przytoczonych przepisów ustawy o usługach detektywistycznych wskazuje, że przesłanki określone w art. 29 ust. 1 pkt 1-10 mają charakter samoistny i niezależny od siebie. Jednak mając na uwadze uprawnienia licencjonowanego detektywa, legitymowanie się przez niego nienaganną reputacją ma szczególne znaczenie. Stąd też na jej ustalenie winno się składać zbadanie rozmaitych czynników, a nie tylko zachowanie kandydata w stosunkach rodzinnych i sąsiedzkich w okresie bezpośrednio przed ubieganiem się o licencję. Wbrew oczekiwaniom skarżącego pozytywna opinia w miejscu zamieszkania nie jest tożsama z pozytywną opinią komendanta policji opartą na całokształcie zebranych informacji o kandydacie na detektywa (art. 29 ust. 1 pkt 8 ustawy).

V. ZAGADNIENIA DOTYCZĄCE FUNKCJONOWANIA WYDZIAŁU IV.**1. Pomoc społeczna.**

Wyrokiem z dnia 15 września 2015 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt IV SA/GI 54/15 uchylono zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję organu pierwszej instancji. Sąd uznał, że zaskarżona decyzja wydana została na gruncie ustawy z dnia 7 września 2007r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2009 r., Nr 1, poz. 7 ze zm.) zwanej dalej ustawą. Decyzja ta ma charakter reformatoryjny, gdyż uchylono nią decyzję organu I instancji i w to miejsce orzeczono merytorycznie. Zdaniem Sądu błędna jest jednak konstatacja, że wskazany jako podstawa prawna art. 24 ust. 1 ustawy dotyczy zmiany decyzji z mocą wsteczną. Oceniając możliwości zmiany lub uchylecia decyzji ostatecznej, na mocy której osoba uprawniona nabyła prawo do świadczeń z funduszu alimentacyjnego stwierdzić należy, że przepis art. 24 ust. 1 ustawy, uprawnia do wydania decyzji reformatoryjnej, gdy uległa zmianie sytuacja rodzinna lub dochodowa rodziny mająca wpływ na prawo do świadczeń, egzekucja stała się skuteczna, członek rodziny nabył prawo do świadczeń rodzinnych w innym państwie w związku ze stosowaniem przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego albo osoba nienależnie pobrała świadczenia. W takich przypadkach organ jest legitymowany do dokonania uchylecia lub zmian w decyzji, mimo nabycia przez nią cech ostateczności. W ocenie Sądu przytoczony przepis nie stanowi jednak podstawy do orzekania o uprawnieniach strony, na jej niekorzyść, z mocą wsteczną. Przewidziana w przepisie art. 24 ust. 1 weryfikacja świadczenia z funduszu alimentacyjnego, może odnosić skutek jedynie na przyszłość. Nie istnieje podstawa prawna, by w oparciu o omawiany przepis usunąć konsekwencje prawne wywołane przez weryfikowane rozstrzygnięcie, na podstawie którego wypłacono już świadczenia. Przewidziana w powołanym przepisie decyzja weryfikująca jest bowiem aktem administracyjnym, którego cechą jest to, że wywołuje skutek prawny od momentu wydania. W sytuacji zatem gdy przyznane uprawnienie zostało już zrealizowane, brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych do uchylecia lub zmiany w trybie art. 24 ust. 1 ustawy decyzji przyznającej to świadczenie. W ocenie Sądu nie było podstaw prawnych do wszczęcia postępowanie w sprawie zmiany decyzji przyznającej skarżącej świadczenie, po dniu zrealizowania przez skarżącą uprawnienia do przyznanych świadczeń. Postępowanie wszczęte w tej sytuacji faktycznej powinno zostać umorzone jako prowadzone bezprzedmiotowo.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2015 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt IV SA/GI 790/14 Sąd oddalając skargę uznał, że ustanowienie rozdzielności majątkowej między małżonkami nie ma znaczenia w świetle przepisów ustawy o pomocy społecznej (u.p.s.) bowiem małżonkowie są rodziną w rozumieniu tej ustawy. Zgodnie bowiem z art. 6 pkt 14 u.p.s. rodzina to osoby spokrewnione lub niespokrewnione pozostające w faktycznym związku, wspólnie zamieszkujące i gospodarujące. Na gruncie art. 41 pkt 1 u.p.s. przyznawanie świadczeń na specjalnych zasadach ma charakter wyjątkowy, gdyż nie muszą zostać spełnione ogólne kryteria otrzymania pomocy. Przepis nie wymaga bowiem, aby dochód osób ubiegających się o te specjalne świadczenia nie przekroczył limitów określonych w art. 8 u.p.s.

W dniu 9 grudnia 2015 r. w sprawie IV SA/GI 540/15 wydając wyrok z przedmiocie ustalenia wysokości nienależnie pobranego świadczenia pielęgnacyjnego, Sąd wskazał, iż w pełni podziela stanowisko Samorządowego Kolegium Odwoławczego, że z art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych wynika w sposób jednoznaczny, nie budzący wątpliwości interpretacyjnych, możliwość przyznania świadczenia pielęgnacyjnego jedynie osobie niepodjęjącej lub rezygnującej z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki. Zdaniem Sądu, z treści art. 17 ust. 1 w/w ustawy w jej brzmieniu obowiązującym do dnia nowelizacji mającej miejsce w dniu 14 października 2011 r. nie wynika jednak w sposób "jednoznaczny, nie budzący wątpliwości interpretacyjnych", że w przypadku osoby posiadającej orzeczenie wydane na podstawie art. 4 oraz 6b ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w brzmieniu publikowanym w Dz. U. z 1997r. Nr 123 poz. 776 wykluczone jest przyznanie uprawnienia do świadczenia pielęgnacyjnego. Po pierwsze świadczy o tym różnica w konstrukcji art. 17 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach rodzinnych po wskazanej wyżej nowelizacji i jego pierwotne brzmienie. W przepisie tym, mimo umieszczenia tożsamej przesłanki, a więc uzależnienia przyznania świadczenia pielęgnacyjnego od rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki, ustawodawca uznał za konieczne zamieścić dodatkową, negatywną przesłankę wykluczającą możliwość przyznania świadczenia określonej grupie podmiotów.

W takim razie, zdaniem ustawodawcy, uzależnienie przyznania świadczenia pielęgnacyjnego od rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nie było zatem tożsame z brakiem po stronie osoby sprawującej opiekę orzeczenia niepełnosprawności w stopniu znacznym. Po to, by wykluczyć spośród uprawnionych tę grupę podmiotów ustawodawca wskazał, że legitymowanie się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności osoby niepodejmującej czy rezygnującej z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad innym członkiem rodziny uniemożliwia przyznanie tej osobie świadczenia pielęgnacyjnego. Przesłanka ta wprowadzona została do treści art. 17 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy na mocy jej nowelizacji obowiązującej dopiero od dnia 14 października 2011r., a więc w dacie późniejszej niż data wydania decyzji przyznającej skarżącej uprawnienie do świadczenia pielęgnacyjnego. Zasadna jest zatem konkluzja, że w dniu wydawania decyzji o przyznaniu skarżącej uprawnienia z brzmienia art. 17 w/w ustawy nie wynikało wprost, że osoba legitymująca się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności nie mogła być beneficjentem świadczenia pielęgnacyjnego, a wymagało to dokonania wykładni porównawczej kilku innych norm prawnych.

W szeregu sprawach rozważano kwestię uprawnień gminy do dochodzenia zwrotu wydatków poniesionych z tytułu opłat za pobyt danej osoby w domu pomocy społecznej. M.in. w wyroku z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt IV SA/GI 1221/14 przyjęto, że obowiązek zwrotu przez osobę należącą do kręgu zobowiązanych do przenoszenia opłat z tego tytułu stosownie do art. 61 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, musi być poprzedzony określeniem wysokości opłaty należnej od tej osoby.

2. Edukacja.

Wyrokiem z dnia 26 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV SA/GI 748/15 Sąd wskazał, że materialnoprawną podstawą do działania rady gminy w zakresie określenia kryteriów obowiązujących na drugim etapie postępowania rekrutacyjnego do publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach

podstawowych stanowi ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (u.s.o.). Z ustawy tej wynika, iż system oświaty obejmujący również przedszkola oraz inne formy wychowania przedszkolnego, zapewnia w szczególności realizację prawa każdego obywatela Rzeczypospolitej Polskiej do kształcenia się oraz prawa dzieci i młodzieży do wychowania i opieki, odpowiednich do wieku i osiągniętego rozwoju oraz wspomaganie wychowawczej roli rodziny. Wskazana ustawa realizuje konstytucyjne prawo do równego dostępu do nauki wynikającego z art. 70 Konstytucji RP. Zdaniem Sądu, ewentualne ograniczenia w korzystaniu z równego, powszechnego prawa do nauki mogą być wprowadzane jedynie w drodze ustawy. Co więcej, zakwestionowana uchwała swoim zakresem obejmuje przedszkola gminne, a więc przedszkola publiczne natomiast z art. 6 ust. 1 pkt 3 u.s.o. wynika, że przedszkolem publicznym jest przedszkole, które przeprowadza rekrutację dzieci w oparciu o zasadę powszechnej dostępności. Z tego też powodu wprowadzenie przepisów prawa miejscowego przyznających pierwszeństwo w rekrutacji do przedszkoli tym dzieciom, które zostały poddane obowiązkowym szczepieniom jest niezgodne z prawem. W ocenie Sądu gmina nie ma prawa do regulowania w uchwałach kryteriów ograniczających zasadę powszechnej dostępności do przedszkola publicznego określoną w art. 6 u.s.o., a zatem również nie ma prawa do gromadzenia i przetwarzania danych osobowych (w tym danych wrażliwych) służących weryfikacji spełniania danego kryterium. Natomiast co do obowiązku szczepień ochronnych, to należy wskazać, że zgodnie z art. 68 ust. 4 Konstytucji RP władze publiczne są obowiązane do zwalczania chorób epidemicznych. Z istoty obowiązkowych szczepień ochronnych wynika zaś, iż służą one zapewnieniu ochrony zdrowia zarówno osób im poddawanych, jak i pozostałych członków społeczeństwa, co oznacza, iż ich wprowadzenie służy realizacji przez wszystkich członków społeczności prawa do ochrony życia i zdrowia. Materia dotycząca szczepień ochronnych została uregulowana w ustawie o zapobieganiu i zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi oraz wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych. Ustawa ta przewiduje zasady i tryb poddania się obowiązkowym szczepieniom ochronnym osób przebywających na terytorium RP (art. 17 ust. 1 i ust. 10 pkt 1 tej ustawy). W przypadku osoby nieposiadającej pełnej zdolności do czynności prawnych odpowiedzialność za wyplenienie obowiązków poddania się obowiązkowym szczepieniom ochronnym ponosi osoba, która sprawuje pieczę nad osobą małoletnią lub bezradną, albo opiekun faktyczny (art. 5 ust. 2 ww. ustawy). W sytuacji uchylania się od obowiązkowego szczepienia ochronnego lub obowiązkowego badania kwalifikacyjnego do szczepienia, które jest integralnym elementem procedury

przeprowadzania obowiązkowego szczepienia ochronnego są stosowane działania przewidziane w ramach egzekucji obowiązków o charakterze niepieniężnym (art. 117 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji). Natomiast dalsze uchylania się od obowiązku poddania się szczepieniu ochronnemu, pomimo zastosowania środków egzekucyjnych, stanowi wykroczenie zagrożone karą określoną w art. 115 Kodeksu wykroczeń. Z przepisu tego wynika między innymi, iż osoba sprawująca pieczę nad osobą małoletnią, która pomimo zastosowania środków egzekucji administracyjnej, nie poddaje jej obowiązkowemu szczepieniu przeciwko gruźlicy lub innej choroby zakaźnej podlega karze grzywny do 1500 złotych albo karze nagany. Wobec powyższego stwierdzono, iż istnieją prawnie określone sposoby egzekwowania omawianego obowiązku.

3. Policja.

W sprawie o sygn. akt IV SA/GI 717/15 wyrokiem z dnia 12 października 2015 r. Sąd stwierdził bezskuteczność zaskarżonej czynności oraz uznał uprawnienie skarżącego do świadczenia pieniężnego z tytułu zwrotu kosztów dojazdu z miejscowości pobliskiej do miejsca pełnienia służby w cenie autobusowego biletu miesięcznego PKS. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że sprawa zwrotu policjantowi kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby uregulowana została w art. 93 ust. 1 ustawy o Policji. Stosownie do tego przepisu, aby policjant mógł domagać się zwrotu kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby musi zajmować lokal mieszkalny w miejscowości pobliskiej miejsca pełnienia służby. Wówczas przysługuje mu zwrot kosztów dojazdu w wysokości ceny biletów za przejazd koleją lub autobusem. Definicja ustawowa miejscowości pobliskiej miejsca pełnienia służby zawarta została w art. 88 ust. 4 ustawy o Policji. Stosownie do tego przepisu miejscowością pobliską jest miejscowość, z której czas dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem środkami publicznego transportu zbiorowego, zgodnie z rozkładem jazdy, łącznie z przesiadkami, nie przekracza w obie strony dwóch godzin, licząc od stacji (przystanku) położonej najbliżej miejsca zamieszkania do stacji (przystanku) położonej najbliżej miejsca pełnienia służby, bez uwzględnienia czasu dojazdu do i od stacji (przystanku) w obrębie miejscowości, z której policjant dojeżdża, oraz miejscowości, w której wykonuje obowiązki służbowe. Zasadnie zatem skarżący podnosi w skardze, iż w sprawie zwrotu kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby z miejscowości pobliskiej, nie można abstrahować od przesłanki dogodności dojazdu,

określonej w art. 88 ust. 4 ustawy o Policji. Na tle ustawy o Policji ugruntowało się już orzecznictwo sądów administracyjnych z którego wynika, że dojazd do pracy funkcjonariusza powinien być najdogodniejszy, Najdogodniejszy powinien być jednak dla funkcjonariusza, a nie dla pracodawcy. Powinno się zatem uwzględniać dodatkowe przesłanki oprócz kryterium ceny za dojazd - takie jak czas dojazdu do przystanku. W tym wypadku to skarżący decyduje o tym jaki środek komunikacji jest dla niego najdogodniejszy, a Komendant powinien to uwzględnić.

W kolejnym orzeczeniu z dnia 20 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV SA/GI 151/15 Sąd uchylając decyzje organów obu instancji i umarzając postępowanie w sprawie wskazał, że dokonując oceny zaskarżonej decyzji zgodnie z przedstawionymi wskazaniem, uznał skargę za skuteczną. Jego zdaniem zarzut, co do braku zgodności stanowiącego podstawę prawną przepisu aktu rangi podustawowej z treścią upoważnienia ustawowego był zasadny. W przeciwieństwie do organów administracji publicznej związanych normą zawartą w art. 6 k.p.a, sądy (a w tym sądy administracyjne) mogą samodzielnie odmawiać zastosowania przepisu rozporządzenia, w stosunku do którego stwierdzają niezgodność z normą ustawową. Uprawnienie to wynika bezpośrednio z art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, który stanowi o podległości sędziów tylko Konstytucji i ustawom, a nie wszelkim innym aktom prawnym, nawet jeśli one mają charakter aktów powszechnie obowiązujących. Zasada ta na gruncie art. 8 ust. 2 Konstytucji wskazującego, iż Konstytucja jest najwyższym prawem i że przepisy Konstytucji stosuje się bezpośrednio, stanowi podstawę przyznania sądom kompetencji do odmowy zastosowania takiego przepisu rozporządzenia. Dotyczy to także sądów administracyjnych, sprawujących na gruncie art. 175 ust. 1 i art. 184 Konstytucji wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej, co obejmuje nie tylko kontrolę stosowania, ale także kontrolę stanowienia prawa przez organy administracji. Uprawnienie do odmowy zastosowania przepisu aktu wykonawczego w przypadku uznania go za naruszającego ustawę lub Konstytucję RP, stanowi zasadę wielokrotnie potwierdzoną w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego. Norma prawna uznana przez orzekający sąd za niezgodną z delegacją ustawową, a tym samym za naruszającą zawarte w Konstytucji przepisy proceduralne (art. 92 ust. 1 Konstytucji RP) stanowi wadliwą podstawę prawną, a w konsekwencji wydana na takiej podstawie decyzja uznana być powinna za nielegalną. Zgodnie z upoważnieniem zawartym w art. 94 ust. 2 ustawy o Policji, Minister właściwy do spraw wewnętrznych określić miał, w drodze rozporządzenia,

tryb postępowania oraz szczegółowe zasady przyznawania, cofania oraz zwracania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość uwzględniając przypadki, w których pomoc ta jest przyznawana, cofana lub podlega zwrotowi, jak również sposób obliczania wysokości pomocy finansowej przyznawanej lub orzekanej do zwrotu, a także rodzaje dokumentów wymaganych przy ubieganiu się o przyznanie tej pomocy. Przypadek, w którym pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego (...) podlega zwrotowi przedstawiony został przez ustawodawcę w treści art. 94 ust. 1 a ustawy o Policji. Określenie zatem na poziomie aktu wykonawczego innych jeszcze przypadków, w których pomoc ta ma być zwracana powoduje, że upoważnienie wykorzystane zostało do innych celów, aniżeli wskazane w art. 94 ust. 2 zdanie pierwsze Konstytucji. Tym samym przepis § 5 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia wykracza poza materię określoną w upoważnieniu ustawowym do jego wydania. Brak było zatem, podstaw prawnych do żądania zwrotu od skarżącego uzyskanej przez niego pomocy finansowej, gdy nie mógł stanowić jej § 5 ust. 1 pkt rozporządzenia z przyczyn przedstawionych powyżej.

4. Informacja publiczna.

W sprawie oznaczonej sygn. akt IV SAB/GI 45/15 wystąpił problem procesowy dotyczący uzupełnienia braków formalnych podania w trybie art. 64 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (k.p.a.) w zakresie dostępu do informacji publicznej. W wyroku z dnia 22 września 2015 r. wskazano, że wniosek o udzielenie informacji publicznej złożony drogą elektroniczną nie musi identyfikować wnioskodawcy, związku z czym brak danych w tym względzie nie stanowi braku formalnego. Jednocześnie podano, że zastosowanie art. 64 § 2 k.p.a. weszłoby w grę wówczas, gdyby organ administracyjny był zobligowany do stosowania procedury administracyjnej, a więc gdyby zamierzał wydać decyzję o odmowie udostępnienia informacji publicznej, bądź o umorzeniu postępowania.

5. Samorząd terytorialny.

Problem właściwości organów gminy w przedmiocie ustalenia sposobu sprawienia pogrzebu na podstawie art. 44 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 182, z zm.) omawiano w kilku sprawach. M.in. w wyroku z dnia 12 sierpnia 2015 r., sygn. akt IV SA/GI 1034/14 przyjęto, że jest to kompetencja organu wykonawczego gminy. W przepisie tym chodzi bowiem o konkretne świadczenie z pomocy społecznej, a nie ustalenie ogólnych zasad w postaci aktu prawa miejscowego.

Za akt prawa miejscowego nie uznano także w wyroku z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt IV SA/GI 1015/14 uchwały rady miejskiej o nadaniu imienia skwerowi będącego własnością Gminy, ale nie stanowiącego drogi publicznej. Nie stwierdzono jednak nieważności całej uchwały, gdyż samo nadanie nazwy mieściło się w uprawnieniach rady na podstawie art. 18 ust. 1, w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 594, ze zm.).

W Wydziale IV tut. Sądu na przestrzeni 2015 r. wydane zostały dwa orzeczenia, o doręczenie odpisów, których zwrócił się Rzecznik Praw Dziecka:

- wyrok z dnia 16 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV SA/GI 451/14 ze skargi małoletniej J. K. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. w przedmiocie świadczenia z funduszu alimentacyjnego,
- wyrok z dnia 26 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV SA/GI 748/15 ze skargi Prezydenta Miasta Cz. w przedmiocie określenia kryteriów w postępowaniu rekrutacyjnym do publicznych przedszkoli oraz oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych.

CZĘŚĆ III. DZIAŁALNOŚĆ POZAORZECZNICZA.

1. Przeprowadzone przez Sędziów wykłady, szkolenia, zajęcia.

- Sędzia WSA dr Maria Taniewska-Banacka w 2015 roku przeprowadziła na studiach Uniwersytetu Śląskiego wykłady z zakresu prawa pracy na temat „Prawo w ochronie zdrowia” (w wymiarze ok. 8 godzin).
- Sędzia WSA dr hab. Grzegorz Dobrowolski w marcu 2015 r. podczas seminarium w Katowicach wygłosił wykład na temat „Geologia i górnictwo a samorząd terytorialny”. Organizatorem szkolenia była Fundacja W.P.A Facultos Inwidica.
- Sędzia WSA Agata Ćwik-Bury w maju 2015 r. na ogólnopolskiej konferencji w Opolu organizowanej przez Zarząd Opolskiego Oddziału Krajowej Izby Doradców Podatkowych wraz z Uniwersytetem Opolskim pod hasłem przewodnim: „Doradca podatkowy silnym wsparciem podatnika – czy zawsze?” wygłosiła referat na temat „Procedura zwrotu podatku VAT – zasada neutralności a weryfikacja zasadności zwrotu”.
- Sędzia WSA Krzysztof Kandut w czerwcu 2015 r. podczas Seminarium Badawczo-Szkoleniowym pod nazwą „Stosowanie i wykonywanie orzeczeń sądów administracyjnych na przykładach wybranych zagadnień postępowania kontrolnego i podatkowego” w Wielimowie wygłosił referat na temat „Zasad opodatkowania dochodów ze źródeł nieujawnionych lub nieznanujących pokrycia w źródłach ujawnionych”.
- Sędzia WSA Agata Ćwik-Bury w październiku 2015 r. podczas dorocznej polsko-niemieckiej konferencji sędziów orzekających w sprawach finansowych w Gliwicach przygotowała i wygłosiła referat pt. „Dobra wiara i należyta staranność z perspektywy instytucjonalnej – orzecznictwo TSUE a praktyka wymiaru sprawiedliwości”.
- Sędziowie WSA Anna Tyszkiewicz-Ziętek i dr Wojciech Organiściak w październiku 2015 r. podczas dorocznej polsko-niemieckiej konferencji sędziów orzekających w sprawach finansowych w Gliwicach przygotowali i wygłosili referat pt. „Opodatkowanie innych nieodpłatnych świadczeń na gruncie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych”.

- Sędzia WSA dr hab. Stanisław Nitecki w 2015 r. brał udział w posiedzeniach Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Rodzinnego działającej przy Rzeczniku Praw Dziecka.
- Sędzia WSA dr hab. Artur Żurawik we wrześniu 2015 r. brał udział w Zjeździe Katedr Publicznego Prawa Gospodarczego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego.
- Sędzia NSA w st. spoczynku prof. dr hab. Ryszard Mikosz w 2015 r. podjął się przygotowania dla Ministra Środowiska opracowania na temat rozwiązań systemowych dotyczących ochrony złóż kopalin. Opracowanie to ma stanowić podstawę dalszych prac mających na celu zmiany legislacyjne w tym zakresie.

2. Kontakty krajowe.

4 - 6 marca 2015 r. - Warszawa

Na zaproszenie Wiceprezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego sędziego NSA Marii Wiśniewskiej Wiceprezes WSA w Gliwicach Rafał Wolnik oraz sędzia WSA dr Iwona Bogucka wzięli udział w warsztatach z zakresu prawa ochrony środowiska organizowanych przez Akademię Prawa Europejskiego (ERA). Konferencja była podzielona na pięć paneli. Każdy z nich w oparciu o konkretne sprawy dotyczył kwestii związanych z praktycznym stosowaniem Konwencji z Aarhus, w tym w szczególności, dostępu do informacji w sprawach środowiskowych, udziału społeczeństwa w procesie decyzyjnym oraz dostępu do sądu w tym zakresie.

25 marca 2015 r. - Katowice

Koło Naukowe Prawa Podatkowego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach zorganizowało II Śląską Konferencję Podatkową na temat „Czy w Polsce istnieje system podatkowy?”, w której w charakterze prelegenta udział wzięli sędzia NSA Przemysław Dumana – Przewodniczący Wydziału Informacji Sądowej. Konferencja była skierowana do praktyków prawa podatkowego z terenu całego województwa śląskiego, międzynarodowych korporacji zajmujących się doradztwem podatkowym, organów podatkowych, a także studentów i pracowników naukowych Uniwersytetu

Śląskiego. Konferencja objęta została patronatem Przewodniczącej Krajowej Rady Doradców Podatkowych, profesor Jadwigi Glumińskiej-Pawlic.

31 marca 2015 r. - Kraków

Pod patronatem honorowym Rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego Dziekana Wydziału Prawa i Administracji, Katedra Publicznego Prawa Gospodarczego Uniwersytetu Jagiellońskiego zorganizowała ogólnopolską konferencję naukową: „Nielegalny pobór energii i inne nadużycia na rynku energetycznym – teoretyczne i praktyczne aspekty przestrzegania prawa energetycznego”. Na konferencję został zaproszony sędzia WSA dr hab. Artur Żurawik, który wygłosił wykład pt. „Przegląd orzecznictwa sądów karnych w sprawach nielegalnego poboru energii”.

20 - 21 kwietnia 2015 r. - Uniejów

Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach Leszek Kiermaszek na zaproszenie Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego prof. dr hab. Romana Hausera uczestniczył w konferencji w sprawie wykonywania nadzoru nad wojewódzkimi sądami administracyjnymi. Program konferencji obejmował następujące tematy:

- „Ogólna ocena pracy wojewódzkich sądów administracyjnych w 2014 r.” – prof. dr hab. Roman Hauser Prezes NSA;
- „Sprawozdanie z nadzoru nad działalnością wojewódzkich sądów administracyjnych w zakresie Izby Finansowej” – prof. dr hab. Marek Zirk-Sadowski, Prezes Izby Finansowej oraz sędzia NSA Aleksandra Wrzesińska-Nowacka, członek Kolegium NSA;
- „Sprawozdanie z nadzoru nad działalnością wojewódzkich sądów administracyjnych w zakresie Izby Gospodarczej” – sędzia NSA Janusz Drachal, Prezes Izby Gospodarczej oraz sędzia NSA Joanna Kabat-Rembelska, członek Kolegium NSA;
- „Sprawozdanie z nadzoru nad działalnością wojewódzkich sądów administracyjnych w zakresie Izby Ogólnoadministracyjnej” – sędzia NSA dr hab. Jacek Chlebny, Prezes Izby Ogólnoadministracyjnej oraz sędzia NSA Marek Stojanowski członek Kolegium NSA;
- „Sprawozdanie z wykonywania nadzoru nad wojewódzkimi sądami administracyjnymi – wizytacje i lustracje oraz ocena złożonych przez Prezesów

WSA zbiorczych planów nadzorczych” – sędzia NSA Maria Wiśniewska, Wiceprezes NSA, Dyrektor BO NSA;

- „Szczegółowe zasady przydziału sędziów do wydziałów orzeczniczych oraz przydziału spraw sędziom” – sędzia NSA Sylwester Marciniak;
- „Skarga na przewlekłość postępowania przed sądami administracyjnymi” – sędzia WSA Marian Wolanin, Naczelnik Wydziału II BO NSA;
- „Standardy sprawności postępowania wynikające z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka” – sędzia WSA dr hab. Nina Półtorak, Naczelnik Wydziału VII BO NSA;
- „Skargi i wnioski dotyczące pracy wojewódzkich sądów administracyjnych” – przewodniczący Wydziału Informacji Sądowej NSA;
- „Przygotowanie materiałów pisemnych do wizytacji – dane statystyczne” – sędzia NSA dr Stefan Babiarz;
- „Oceny pracy sędziów” – sędzia NSA Irena Kamińska;
- „Najczęściej powtarzające się uchybienia w pracy wojewódzkich sądów administracyjnych stwierdzone w trakcie wizytacji w latach 2012-2015” – sędzia NSA Krystyna Anna Stec, sędzia NSA Małgorzata Korycińska, sędzia NSA dr Artur Mudrecki oraz sędzia NSA Arkadiusz Despot-Mładanowicz;
- „Ocena procesu doskonalenia zawodowego sędziów sądów administracyjnych” – sędzia NSA Bogusław Dauter, Kierownik szkolenia;
- „Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi” – sędzia NSA Maria Wiśniewska, Wiceprezes NSA, Dyrektor BO NSA, sędzia WSA Jerzy Siegień, zastępca Dyrektora BO NSA, sędzia WSA Andrzej Skoczyła, Naczelnik Wydziału VI BO NSA;
- „Omówienie przygotowań do wizytacji w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie” – sędzia NSA Maria Wiśniewska, Wiceprezes NSA Dyrektor BO NSA oraz sędzia WSA Jerzy Siegień, zastępca Dyrektora BO NSA.

21 - 23 kwietnia 2015 r. - Bielsko-Biała

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach zorganizował wewnętrzną Konferencję szkoleniową sędziów. Podczas konferencji wygłoszone zostały przez zaproszonych sędziów następujące referaty:

- „Stosowanie Karty Praw Podstawowych w orzecznictwie sądów administracyjnych” – sędzia WSA dr hab. Nina Półtorak, Naczelnik Wydziału Prawa Europejskiego Biura Orzecznictwa NSA;
- „Wstęp do informatyzacji postępowania sądowoadministracyjnego” – sędzia WSA dr Piotr Pietrasz, Naczelnik Wydziału w Biurze Orzecznictwa NSA;
- „Wykładnia sądowa przepisów w zakresie kosztów uzyskania przychodu w podatkach dochodowych” – sędzia NSA Jan Rudowski, Przewodniczący Wydziału II Izby Finansowej NSA;
- „Skarga na akt prawa miejscowego, uwagi na tle nowej regulacji z art. 58 § 1 pkt 5a P.p.s.a.” – sędzia NSA w st.spoz. prof. dr hab. Zygmunt Niewiadomski;
- „Prawne zasady lokalizacji odnawialnych źródeł energii” – sędzia WSA w Gliwicach dr hab. Grzegorz Dobrowolski;
- „Stosowanie w praktyce przepisów z zakresu postępowania w obrocie zagranicznym” – sędzia WSA w Gliwicach dr hab. Andrzej Matan.

8 - 9 czerwca 2015 r. - Kazimierz Dolny nad Wisłą

Organizatorzy konferencji Katolicki Uniwersytet Lubelski oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zorganizowali ogólnopolską konferencję naukową z cyklu „Stanowienie i stosowanie prawa podatkowego w Polsce. Ocena i propozycje zmian”. W trakcie konferencji referat na temat „Potrzeby głównych kierunków zmian aktualnych rozwiązań prawnych i organizacyjnych dotyczących zasad opodatkowania dochodów ze źródeł nieujawnionych lub nieznajdujących pokrycia w źródłach ujawnionych” wygłosił sędzia WSA Krzysztof Kandut.

22 - 24 czerwca 2015 r. - Rawa Mazowiecka

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie z udziałem sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego zorganizował konferencję szkoleniową poświęconą planowanym zmianom ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. W konferencji udział wzięli Wiceprezes WSA w Gliwicach sędzia WSA Rafał Wolnik oraz sędzia WSA Małgorzata Jużków.

25 - 26 czerwca 2015 r. - Wrocław

W ramach zawartego porozumienia pomiędzy Prezesem NSA, Ministrem Finansów, Generalnym Inspektorem Kontroli Skarbowej i Generalnym Inspektorem

Informacji Sądowej w sprawie współpracy w zakresie organizowania konferencji i szkoleń dla pracowników jednostek organizacyjnych kontroli skarbowej odbyło się seminarium badawczo-szkoleniowe poświęcone omówieniu kwestii z zakresu „Stosowania i wykonywania orzeczeń sądów administracyjnych na przykładzie wybranych zagadnień postępowania kontrolnego i podatkowego”. W spotkaniu udział wzięli sędzia WSA Barbara Brandys-Kmieciak oraz sędzia WSA Iwona Wiesner.

29 czerwca - 1 lipca 2015 r. - Wielimowo

Urząd Kontroli Skarbowej w Olsztynie zorganizował seminarium badawczo-szkoleniowe na temat stosowania i wykonywania orzeczeń sądów administracyjnych na przykładzie wybranych zagadnień postępowania kontrolnego i podatkowego. W trakcie konferencji referat na temat „Potrzeby głównych kierunków zmian aktualnych rozwiązań prawnych i organizacyjnych dotyczących zasad opodatkowania dochodów ze źródeł nieujawnionych lub nieznanających pokrycia w źródłach ujawnionych wygłosił sędzia WSA Krzysztof Kandut.

14-16 września 2015 r. – Zamość

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie we współpracy z Izbą Finansową Naczelnego Sądu Administracyjnego zorganizował konferencję szkoleniową sędziów orzekających w sprawach podatkowych, w której uczestniczyli sędziowie Ewa Madej, Małgorzata Herman, Przemysław Dumana oraz Krzysztof Kandut. Program konferencji obejmował następujące tematy:

- „Problematyka opodatkowania nieujawnionych źródeł przychodów w świetle nowelizacji ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych” – sędzia NSA prof. dr hab. Antoni Hanusz;
- „Klauzula ogólna przeciwko unikaniu opodatkowania” – dr hab. Agnieszka Olesińska;
- „Problemy merytorycznego orzekania przez sądy administracyjne po nowelizacji ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi” – sędzia WSA Hieronim Sęk;
- Panel dyskusyjny w zakresie problemów prawnych zgłoszonych przez wojewódzkie sądy administracyjne – prowadzący sędziowie NSA Bogusław Dauter i Ryszard Pęk;

- „Zmiany w regulacjach podatków lokalnych” – sędzia NSA dr Sławomir Presnarowicz.

28-30 września 2015 r. - Czarna (Bieszczady)

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie pod merytorycznym patronatem Izby Ogólnoadministracyjnej Naczelnego Sądu Administracyjnego zorganizował konferencję szkoleniową sędziów orzekających w sprawach ogólnoadministracyjnych. W konferencji tej uczestniczyli sędzia NSA Szczepan Prax oraz sędziowie WSA Piotr Broda i Grzegorz Dobrowolski. Program konferencji obejmował następujące zagadnienia:

- „Rodzaje orzeczeń wojewódzkich sądów administracyjnych po nowelizacji ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi” – sędzia NSA Włodzimierz Ryms;
- „Instytucja samokontroli w postępowaniu sądowoadministracyjnym” – sędzia NSA Jan Paweł Tarno;
- „Strony postępowania i pełnomocnicy procesowi po nowelizacji ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi” – sędzia NSA Jolanta Rudnicka;
- „Wybrane zagadnienia z zakresu właściwości Izby Ogólnoadministracyjnej” – Prezes Izby Ogólnoadministracyjnej sędzia NSA Jacek Chlebny;
- „Procedury poprzedzające kwalifikowane postępowanie administracyjne na przykładzie zgłoszenia w prawie budowlanym” – sędzia NSA Barbara Adamiak;
- „Projekt budowlany” – sędzia NSA Robert Sawuła;
- „Samowola budowlana” – sędzia NSA Zofia Flasińska;
- „Zmiany w zakresie właściwości sądu administracyjnego” – sędzia Elżbieta Kremer.

12-14 października 2015 r. - Opalenica

Wiceprezes Sądu Sędzia NSA Anna Apollo, sędzia NSA Krzysztof Wujek oraz sędzia WSA Magdalena Jankiewicz uczestniczyli w konferencji szkoleniowej zorganizowanej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu przy współpracy z Izłą Gospodarczą Naczelnego Sądu Administracyjnego. Program konferencji obejmował następujące tematy:

- „Działalność w zakresie gier hazardowych – problemy i kontrowersje” – sędzia NSA Janusz Drachal;
- „Przegląd orzecznictwa z zakresu właściwości Wydziału I Izby Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego za 2015 r.” – sędzia NSA Barbara Stukan-Pytlowany;
- „Wyczerpanie środków przeznaczonych na dofinansowanie projektu w ramach polityki rozwoju a skuteczność sądowej kontroli” – sędzia NSA Małgorzata Korycińska;
- „Zajęcie pasa drogowego – problemy kolizyjne” – sędzia NSA Zbigniew Czarnik;
- „Wybrane zagadnienia z zakresu postępowania egzekucyjnego” – sędzia NSA Ryszard Pęk.

16 października 2015 r. - Lublin

Ministerstwo Spraw Zagranicznych we współpracy z Krajową Szkołą Sądownictwa i Prokuratury byli organizatorami IX Seminarium Warszawskiego nt. „Dysfunkcje polskiego prawa – jak poprawić system środków prawnych w Polsce?”. W seminarium uczestniczyła sędzia WSA Renata Siudyka.

Wykład honorowy „Modelowy sposób stosowania Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności” wygłosił prof. Lech Garlicki – sędzia ETPC z ramienia Polski w latach 2002-2012.

Wykład wprowadzający „Czy zawsze zmiana prawa jest koniecznym remedium na każde naruszenie praw człowieka” wygłosił prof. KUL dr hab. Dariusz Dudek – kierownik Katedry Prawa Konstytucyjnego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego im. Jana Pawła II.

Seminarium obejmowało trzy panele:

- Panel I moderowany był przez Mirosława Wróblewskiego – dyrektora Zespołu Prawa Konstytucyjnego, Międzynarodowego i Europejskiego w Biurze RPO;
  - Panelowi II przewodniczył prof. dr hab. Lech Paprzycki – Prezes SN kierujący Izłą Karną;
  - Trzeci panel moderowany był przez radcę prawnego Magdalenę Witkowską – przewodniczącą Komisji Praw Człowieka Krajowej Rady Radców Prawnych.
- W każdym panelu przedstawiono po kilka referatów i wystąpień.

21 listopada 2015 r. - Warszawa

Sędzia WSA Edyta Żarkiewicz uczestniczyła w cyklu seminariów (28 marca, 18 kwietnia, 23 maja, 16 czerwca, 24 października) zorganizowanych przez Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego – Pracownię Badania Dorobku Prawnego Rady Europy wspólnie z Centrum Europejskim i Biurem Informacji Rady Europy, na temat „Stosowanie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w polskim porządku prawnym”.

Ich celem było przekazanie wiedzy na temat stosowania Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, aktualnego orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, prawa Unii Europejskiej w zakresie ochrony praw człowieka oraz dyskusja na temat wykorzystywania Konwencji i dorobku Trybunału w toku krajowych postępowań sądowych.

Materiały szkoleniowe w szczególności obejmowały teksty orzeczeń Europejskiego Trybunału w sprawach polskich.

W ramach programu seminarium w dniach 5-8 października 2015 r. odbył się wyjazd studyjny do Strasburga. Głównym celem tego wyjazdu była wizyta w Radzie Europy, uczestnictwo w rozprawie przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, spotkania z prawnikami z Kancelarii ETPCz, pracownikami Sekretariatu Rady Europy oraz Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.

26 listopada 2015 r. - Warszawa

Z inicjatywy korpusu pracowników Biura Trybunału Konstytucyjnego, Trybunał był organizatorem konferencji naukowej „Kontrola konstytucyjności prawa a stosowanie prawa w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego”, w której uczestniczyły sędzia WSA dr Iwona Bogucka oraz sędzia WSA Teresa Kurcysz-Furmanik.

Panel I

Referaty wprowadzające:

- moderator prof. dr hab. Stanisław Biernat, Wiceprezes Trybunału Konstytucyjnego:
- „Sędzia a prawo” – prof. dr hab. Andrzej Gomułowicz członek BO NSA;
- „Kontrola konstytucyjności prawa a stosowanie prawa w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego” – prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowski, sędzia SN;
- „Sądowa wykładnia prawa, jako podstawa hierarchicznej kontroli norm” – prof. dr hab. Piotr Tuleja, sędzia TK;

- moderator prof. dr hab. Małgorzata Masternak-Kubiak, sędzia NSA:

- „Skarga na prawo czy skarga na jego zastosowanie? Kontrowersje wokół warunków dopuszczalności skargi konstytucyjnej” - dr Mikołaj Hermann, Biuro TK;
- „Sądowa wykładnia prawa jako punkt odniesienia dla kontroli konstytucyjności” – dr Mateusz Grochowski, SN;
- „Kognicja TK do badania aktów normatywnych niebędących źródłami prawa i innych aktów prawnych – wybrane zagadnienia z orzecznictwa” – dr Wojciech Federczyk, dr Aleksandra Syryt, Biuro TK;
- „Ocena stosowania prawa jako element badania przez TK dopuszczalności pytania prawnego” – dr Marcin Stębel. Biuro TK.

Panel II

Sądy a kontrola konstytucyjności prawa

- moderator: sędzia Teresa Fleming-Kulesza – Prezes Sądu Najwyższego, Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych:

- „Argumentacja konstytucyjna w uzasadnieniach orzeczeń sądów administracyjnych” – mgr Iwona Rzućło-Grochowska, Biuro TK;
- „O quasi-legislacyjnym charakterze uchwał NSA i dopuszczalnych formach kontroli konstytucyjności prawa przez składy powiększone”;
- „Ocena konstytucyjności aktów prawa miejscowego i jego skutki” – dr Katarzyna Królikowska, Biuro TK;
- „Brak notyfikacji przepisów o grach hazardowych w świetle orzecznictwa sądowego po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 marca 2015 r. o sygn. P 4/14 – problem obowiązywania czy stosowania prawa? – mgr Paweł Grajewski, NSA;
- „Stosowanie przez sądy administracyjne aktów pozostających poza konstytucyjnym systemem źródeł prawa – na przykładzie aktów regulujących politykę rozwoju” - mgr Wojciech Sawczuk, NSA.

30 listopada 2015 r. - Katowice

Na zaproszenie Śląskiego Oddziału Krajowej Izby Doradców Podatkowych sędzia NSA Ewa Madej i sędzia WSA Agata Ćwik-Bury wzięły udział w XIII Ogólnopolskiej Konferencji Podatkowej pt. „Doradca Podatkowy obrońca praw podatnika”, której wiodącym tematem były „Rozważania nad Ordynacją podatkową – de lege lata i de lege ferenda”. W materiałach konferencyjnych ukazał się artykuł

sędzi Agaty Ćwik-Bury pt. „Prokonstytucyjna wykładnia prawa podatkowego – uwagi na tle uchwały NSA z dnia 3 czerwca 2013 r. sygn. akt I FPS 6/12”.

14 grudnia 2015 r. - Wilanów

Na zaproszenie Dyrektora Muzeum Pałacu Króla Jana III Sobieskiego w Wilanowie Wiceprezes WSA w Gliwicach Sędzia WSA Rafał Wolnik uczestniczył w seminarium naukowym, podczas którego dr hab. Mirosław Klusek wygłosił referat pt. „Definicja nieruchomości ziemskiej i jej stosowanie po II wojnie światowej w ramach realizacji przepisów dekretu z 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej”.

Celem wykładu było dostarczenie danych faktograficznych, które mogły przyczynić się do odpowiedzi na pytanie co rozumiano pod pojęciem „nieruchomości ziemskiej” w chwili wydania i realizacji dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej z 1944 r. Oprócz próby przybliżenia tego pojęcia w przedwojennej doktrynie prawa rolnego, w wykładzie przedstawione zostały wyniki badań nad postępowaniami odwoławczymi inicjowanymi przez właścicieli upaństwowianych nieruchomości ziemskich, podstawami i skutecznością takich postępowań, a także stosowania w praktyce odszkodowań przyznanych wyłączonej właścicielom na podstawie art. 17 dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej.

3. Kontakty z zagranicą.

7- 8 lipca 2015 r. - Francja

Sędzia WSA Teresa Kurcysz-Furmanik wzięła udział w warsztatach dotyczących rozwoju orzecznictwa w zakresie praw człowieka, zorganizowanych przez Europejską Sieć Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości w siedzibie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu. Warsztaty dotyczyły najnowszych osiągnięć w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, procedury składania wniosków do Trybunału i wykonywania wyroków przez byłych i obecnych urzędników ETPCz.

23 października 2015 r. - Gliwice

W Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gliwicach odbyła się studyjna wizyta ośmiu sędziów sądów administracyjnych Republiki Austrii, orzekających w Sądzie Federalnym i Sądzie Administracyjnym we Wiedniu. Wizyta ta stanowiła kontynuację spotkań polskich i austriackich sędziów sądów administracyjnych z Gliwic i Wiednia, zapoczątkowanych w 2014 r. W trakcie sesji plenarnej Prezes Sądu Leszek Kiermaszek przedstawił strukturę organizacyjną sądownictwa administracyjnego w Polsce, a sędzia dr Iwona Bogucka omówiła historię i obecny ustrój sądów administracyjnych. Ponadto wiceprezes Sądu Rafał Wolnik i sędzia Teresa Kurcysz-Furmanik zaprezentowali podstawowe zasady odnoszące się do postępowania przed sądami administracyjnymi.

26-27 października 2015 r. - Gliwice

Na zaproszenie Prezesa Sądu Leszka Kiermaszka w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gliwicach odbyła się doroczna polsko-niemiecka konferencja sędziów orzekających w sprawach finansowych. W konferencji uczestniczyło pięciu sędziów Finanzgericht Berlin-Brandenburg w Cottbus, delegacji sędziów niemieckich przewodniczył wiceprezydent tego Sądu prof. dr Thomas Stapperfend. Ponadto w konferencji brało udział trzech sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z Prezesem Sądu Gerardem Czechem, trzech sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu oraz orzekający w sprawach finansowych sędziowie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Tematyka konferencji obejmowała trzy zagadnienia:

- „Dobra wiara i należyta staranność z perspektywy instytucjonalnej – orzecznictwo TSUE a praktyka wymiaru sprawiedliwości” – autor referatu sędzia Agata Ćwik-Bury;
- „Opodatkowanie innych nieodpłatnych świadczeń na gruncie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych” – autorzy referatu sędziowie Anna Tyszkiewicz-Ziętek i dr Wojciech Organiściak;
- „Niemieckie prawo o podatku od spadku i darowizn” - autor sędzia dr Tibor Schober.

Do każdego referatu został przygotowany i wygłoszony koreferat odpowiednio przez sędziów polskich i niemieckich.

14-15 listopada 2015 r. - Rzym

Zrzeszenie Prawników Polskich Oddział w Katowicach kolejny raz zorganizowało Konferencję szkoleniową przepisów Prawa Europejskiego. W konferencji udział wzięli sędziowie NSA i WSA: Anna Apollo, Przemysław Dumana, Małgorzata Herman, Małgorzata Jużków, Ewa Madej i Bożena Suleja.

Program merytoryczny konferencji obejmował:

- spotkanie w dniu 14 listopada w Sądzie Apelacyjnym w Rzymie (la Corte d'Appello di Roma), podczas którego zaprezentowany został włoski system sądownictwa powszechnego;
- spotkanie w dniu 15 listopada w Trybunale Administracyjnym dla Regionu Lazio (Trybunale Administrativo Regionale del Lazio), podczas którego przedstawiony został system włoskiego sądownictwa administracyjnego, a ponadto odbyło się zwiedzanie sądu oraz uczestnictwo w rozprawach przed Trybunałem.

23-24 listopada 2015 r. - Warszawa

Na zaproszenie Prezesa NSA prof. Romana Hausera, Prezes WSA sędzia NSA Leszek Kiermaszek wziął udział w polsko-niemieckim seminarium sędziów administracyjnych w ramach wizyty delegacji sędziów Federalnego Sądu Administracyjnego oraz Prezesów Wyższych Sądów Administracyjnych Berlina-Brandenburgii i Saksonii.

Program seminarium obejmował następujące tematy:

- „Pozycja ustrojowa, kompetencje i struktura organizacyjna sądów administracyjnych w Niemczech” - sędzia FSA prof. dr Ingo Kraft;
- „Pozycja ustrojowa, kompetencje i struktura organizacyjna sądów administracyjnych w Polsce (z uwzględnieniem nowelizacji P.u.s.a. i P.p.s.a. z 2015 r.)” – sędzia NSA prof. UŁ dr hab. Jacek Chlebny – Wiceprezes NSA, Prezes Izby Ogólnoadministracyjnej NSA;
- „Dialog polskich sądów administracyjnych z Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej” – sędzia WSA prof. UJ dr hab. Nina Półtorak – Naczelnik Wydziału Prawa Europejskiego w BO NSA;
- „Dialog niemieckich sądów administracyjnych z Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej” – sędzia FSA prof. dr Klaus Rennert – Prezes FSA;
- „Środki ochrony prawnej w prawie i postępowaniu administracyjnym w Polsce” – sędzia NSA Janusz Drachal – Wiceprezes NSA, Prezes Izby Gospodarczej NSA;

- „Wprowadzenie do zagadnienia ochrony prawnej w prawie administracyjnym/postępowaniu administracyjnym” – Prezesi Wyższych Sądów Administracyjnych: Joachim Buchheister (Berlin-Brandenburgia) / Erich Künzler (Saksonia);
- „Pozycja ustrojowa, kompetencje, struktura organizacyjna, tryb funkcjonowania Federalnego Sądu Administracyjnego” – sędzia FSA Martin Steinkühler;
- „Pozycja ustrojowa, kompetencje, struktura organizacyjna, tryb funkcjonowania Naczelnego Sądu Administracyjnego (z uwzględnieniem nowelizacji P.u.s.a. i P.p.s.a. z 2015 r.) – sędzia NSA Maria Wiśniewska – Wiceprezes NSA, Dyrektor BO NSA.

W ramach spotkania powołano Polsko-Niemiecką Grupę Roboczą sędziów administracyjnych.

4. Szkolenia, narady referendarzy, asystentów i pracowników administracyjnych.

- Centrum Szkoleniowe Informacja Publiczna zorganizowało w dniu 26 stycznia w Katowicach szkolenie nt. "Zadania i status Administratora Bezpieczeństwa Informacji po nowelizacji ustawy o ochronie danych osobowych". W szkoleniu uczestniczył Pełnomocnik ds. Ochrony Informacji Niejawnych Ryszard Jedlecki.
- Centrum Szkoleniowe Kadry i Płace w Administracji zorganizowało w dniu 29 stycznia w Katowicach szkolenie nt. "Zakładowa działalność socjalna w 2015 roku – zmiany w przepisach, obowiązki, procedury, uprawnienia". W szkoleniu uczestniczyła inspektor Danuta Siba.
- Firma Arrow ECS Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie zaprosiła w dniu 3 marca na konferencję liderów technologicznych VMware i Dell WYSE poświęconą wirtualizacji desktopów fabryce Dell-a w Łodzi. Z zaproszenia skorzystali informatycy: starszy specjalista Dariusz Brzeźniak oraz główny specjalista Piotr Niesobski.

- Szkoła komputerowa IMPULS w Gliwicach zorganizowała w dniach: 3, 5, 10 i 12 marca kurs z zakresu arkusza kalkulacyjnego w MS Office: Excel-podstawowy, w którym udział wzięły: starszy sekretarz sądowy Beata Kujawska, specjalista Magdalena Nowacka-Brzeźniak oraz kierownik Biura Podawczego Agnieszka Sitek.
- Ośrodek szkolenia ASTRA zorganizował w dniu 11 marca w Gliwicach szkolenie nt. "Świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa", w którym uczestniczyły: starszy księgowy Katarzyna Czaplicka oraz starszy sekretarz sądowy Małgorzata Filarska.
- Kancelaria Ekspertów ENSI zorganizowała w dniach 14 - 16 kwietnia w Żelechowie XIX Kongres ABI pt. „ABI: nowa rola, nowe oblicze”. Kongres poświęcony był nowym rozporządzeniom wykonawczym do ustawy o ochronie danych osobowych dotyczącym wykonywaniu zadań ABI. Udział w kongresie wzięł Pełnomocnik ds. Ochrony Informacji Niejawnych Ryszard Jedlecki.
- Główna Księgową Krystyna Popek w dniu 6 maja w Katowicach wzięła udział w spotkaniu dotyczącym nowego systemu „Bankowość Elektroniczna NBP”.
- W gmachu Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 7 maja odbyła się konferencja podsumowująca dorobek bibliotek sądów administracyjnych w okresie 35-lecia ich działalności. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach reprezentowały: zastępca kierownika Wydziału Informacji Sądowej Irena Kmiotek oraz kierownik Oddziału Spraw Ogólnych i Osobowych Urszula Zygmund.
- Niepubliczna Placówka Kształcenia Ustawicznego – Total Expert – zorganizowała w dniu 11 maja w Gliwicach szkolenie nt. „Prawo pracy w drugiej połowie 2015 roku. Najnowsze zmiany, interpretacje, stanowiska MPIPS oraz GIP wraz z orzecnictwem Sądu Najwyższego. Najczęściej pojawiające się nieprawidłowości podczas kontroli PIP”, w którym wzięła udział starszy sekretarz sądowy Małgorzata Filarska.

- Główny specjalista Piotr Niesobski wziął w dniach od 11 do 15 maja w Gdańsku udział w szkoleniu technicznym dot. Windows Server 2012 zorganizowanym przez firmę DAGMA Autoryzowane Centrum Szkoleniowe.
- Firma Proximus Integracja Informacji oraz HP Gold Partner w dniu 21 maja w Konopiskach oraz 22 maja w Lublińcu zaprosiła na II – częściowe spotkanie poświęcone „Software w roli Storage – zaawansowane rozwiązania HP. Serwery Gen 8 i Gen 9. Jakie zmiany w portfolio?”, z którego skorzystał Kierownik Oddziału Administracyjno-Gospodarczego Roman Kowolik.
- Referendarze z Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, tj.: Piotr Łukasik, dr Gabriel Radecki, Jolanta Skowronek, dr Łukasz Strzępek oraz Leszek Wolny zostali oddelegowani do wzięcia udziału w seminarium dla referendarzy sądowych zorganizowanym przez Naczelny Sąd Administracyjny w dniu 25 maja w Warszawie.
- Centrum Rozwoju Kadr Vidi zorganizowało w dniu 1 lipca w Krakowie szkolenie nt.: „Profesjonalna obsługa trudnego klienta”, w którym uczestniczyła starszy sekretarz sądowy Aleksandra Doruch.
- Fundacja Rozwoju Demokracji Lokalnej w dniu 25 sierpnia w Katowicach przygotowała szkolenie nt. „Zmiany w ustawie o archiwizacji. Postępowanie z dokumentacją w jednostkach organizacyjnych w świetle nowelizacji ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach z kwietnia 2015 r.” W szkoleniu uczestniczyła inspektor Danuta Siba.
- Niepubliczna Placówka Kształcenia Ustawicznego – Total Expert – zorganizowała w dniu 28 września w Rybniku szkolenie nt. „Prawo pracy w drugiej połowie 2015 roku. Zmiany w obowiązujących przepisach prawa, nowe umowy terminowe, zmiany w urlopach macierzyńskich, rodzicielskich, wychowawczych i opiece nad dzieckiem”, w którym wzięła udział starszy sekretarz sądowy Małgorzata Filarska.

- Fundacja Rozwoju Demokracji Lokalnej w dniu 5 października w Katowicach zorganizowała szkolenie nt. „Redagowanie tekstów kancelaryjno-urzędowych”, w którym uczestniczyła starszy sekretarz sądowy Małgorzata Filarska.
- Centrum Szkoleniowe Finanse Publiczne w dniu 4 listopada w Katowicach zorganizowało szkolenie nt. „Przygotowanie do zamknięcia ksiąg rachunkowych za 2015 rok oraz zasady rachunkowości obowiązujące przy otwarciu ksiąg rachunkowych w roku 2016 w jednostkach sektora finansów publicznych”, w którym wzięła udział starszy specjalista Renata Konieczny.
- Główny specjalista Piotr Niesobski wzięł udział w technicznych warsztatach poświęconych najnowszym rozwiązaniom technologicznym, które umożliwiają zdobycie wiedzy, ale również pozwalają przetestować prezentowane scenariusze w praktyce, w wirtualnym środowisku laboratoryjnym. Warsztaty pt. „Kompleksowe zarządzanie stacjami roboczymi i serwerami przy użyciu System Center Configuration Manager 2012 R2” odbyły się 18 listopada w Warszawie w biurze Microsoft.
- Pracownicy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wzięli udział w szkoleniu z zakresu „Przeciwdziałanie mobbingowi, dyskryminacji i molestowaniu”, które przeprowadziła firma Vidi Centrum Rozwoju Kadr. Szkolenie wewnętrzne odbyło się w dwóch terminach: 20 i 27 listopada 2015 r. w siedzibie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach.
- Zespół Microsoft przygotował 2 grudnia w Warszawie konferencje pt. „Windows 10 Technology Summit”, w którym uczestniczył główny specjalista Piotr Niesobski.
- Centrum Szkoleniowe Finanse Publiczne w dniu 14 grudnia przygotowało w Katowicach szkolenie nt. „Przygotowanie do zamknięcia ksiąg rachunkowych za 2015 rok oraz zasady rachunkowości obowiązujące przy otwarciu ksiąg rachunkowych w roku 2016 w jednostkach sektora finansów publicznych”, w którym uczestniczyła starszy specjalista Renata Konieczny.

5. Zajęcia dydaktyczne prowadzone przez Sędziów w szkołach wyższych.

W 2015 roku następujący sędziowie orzekający w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gliwicach prowadzili zajęcia dydaktyczne w szkołach wyższych:

- dr hab. Andrzej Matan (Uniwersytet Śląski);
- dr hab. Stanisław Nitecki (Uniwersytet Opolski);
- dr Wojciech Organiściak (Uniwersytet Śląski);
- dr hab. Grzegorz Dobrowolski (Uniwersytet Śląski);
- Krzysztof Kandut (Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu);
- dr hab. Artur Żurawik (Uniwersytet Jagielloński).

6. Orzekanie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

W roku 2015 Sędziowie NSA oraz WSA orzekający w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gliwicach 41 razy orzekali w Naczelnym Sądzie Administracyjnym:

- sędzia Rafał Wolnik - 9 razy (I,III,IV,V,VI,VII,X,XI,XII);
- sędzia Iwona Bogucka - 11 razy (I,II,III,IV,V,VI,VII,IX,X,XI,XII);
- sędzia Leszek Kiermaszek - 11 razy (I,II,III,IV,V,VI,VIII,IX,X,XI,XII);
- sędzia Małgorzata Jużków - 9 razy (III,IV,V,V,VI,IX,XI,X,XII);
- sędzia Teresa Kurcysz-Furmanik - 1 raz (XII).

7. Zajęcia dla aplikantów radcowskich i adwokackich.

- Sędzia WSA Małgorzata Herman prowadziła w I i II semestrze 2015 roku szkolenia aplikantów adwokackich III roku Okręgowej Rady Adwokackiej w Bielsku-Białej.
- Sędzia NSA Ewa Madej w dniu 25 września 2015 r. prowadziła szkolenie dla radców prawnych z okręgu tysko-pszczyńsko-bielskiego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach.

- Sędzia NSA w stanie spoczynku Adam Mikusiński prowadził zajęcia dydaktyczne dla aplikantów adwokackich Okręgowej Rady Adwokackiej w Katowicach w wymiarze 30 godzin.
- Sędzia WSA Iwona Wiesner prowadziła w 2015 roku szkolenia aplikantów adwokackich Okręgowej Rady Adwokackiej w Bielsku-Białej.
- Sędzia WSA Rafał Wolnik w dniach 13, 20 i 27 maja 2015 r. oraz 3 czerwca 2015 r. prowadził ćwiczenia z aplikantami III roku aplikacji radcowskiej z zakresu Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Katowicach w wymiarze 24 godzin, a ponadto brał udział w kolokwium sprawdzającym z tego zakresu.
- Sędzia WSA Rafał Wolnik w dniu 5 listopada 2015 r. prowadził szkolenie dla radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych Katowicach w wymiarze 3 godzin.
- Sędzia NSA Krzysztof Wujek prowadził zajęcia z aplikantami adwokackimi w siedzibie Okręgowej Rady Adwokackiej w Katowicach w wymiarze dwóch wykładów w miesiącu po 4 godziny lekcyjne.

8. Powołani przez Ministra Sprawiedliwości Sędziowie NSA i WSA do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego i radcowskiego.

- Zarządzeniem z dnia 21 stycznia 2015 r. nr 8/15/DZP Minister Sprawiedliwości powołał sędziego WSA Beatę Kalagę-Gajewską na egzaminatora z zakresu prawa administracyjnego w komisji egzaminacyjnej do przeprowadzenia w 2015 r. egzaminu adwokackiego;
- zarządzeniem z dnia 21 stycznia 2015 r. nr 7/15/DZP Minister Sprawiedliwości powołał sędziego NSA Eugeniusza Christa na egzaminatora z zakresu prawa administracyjnego w komisji egzaminacyjnej do przeprowadzenia w 2015 r. egzaminu adwokackiego;
- zarządzeniem z dnia 22 stycznia 2015 r. nr 18/15/DZP Minister Sprawiedliwości powołał sędziego WSA dr hab. Stanisława Niteckiego na egzaminatora z zakresu prawa administracyjnego w komisji egzaminacyjnej do przeprowadzenia w 2015 r. egzaminu radcowskiego;

- zarządzeniem z dnia 22 stycznia 2015 r. nr 17/15/DZP Minister Sprawiedliwości powołał sędziego WSA Małgorzatę Jużków na egzaminatora z zakresu prawa administracyjnego w komisji egzaminacyjnej do przeprowadzenia w 2015 r. egzaminu radcowskiego;
- zarządzeniem z dnia 24 marca 2015 r. nr 115/15/DZP Minister Sprawiedliwości powołał sędziego NSA Bonifacego Bronkowskiego do komisji egzaminacyjnej do spraw aplikacji adwokackiej, jako przedstawiciela Ministra Sprawiedliwości;
- zarządzeniem z dnia 24 marca 2015 r. nr 114/15/DZP Minister Sprawiedliwości powołał sędziego WSA Małgorzatę Herman do komisji egzaminacyjnej do spraw aplikacji adwokackiej, jako przedstawiciela Ministra Sprawiedliwości;
- zarządzeniem z dnia 24 marca 2015 r. nr 117/15/DZP Minister Sprawiedliwości powołał sędziego NSA Leszka Kiermaszka do komisji egzaminacyjnej, do spraw aplikacji radcowskiej, jako przedstawiciela Ministra Sprawiedliwości;
- zarządzeniem z dnia 24 marca 2015 r. nr 116/15/DZP Minister Sprawiedliwości powołał sędziego NSA Krzysztofa Wujka do komisji egzaminacyjnej do spraw aplikacji adwokackiej, jako przedstawiciela Ministra Sprawiedliwości.

9. Pytania prawne do Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W 2015 roku żaden ze składów orzekających nie skierował do Trybunału Konstytucyjnego i do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytania prawnego.

10. Zdania odrębne.

W 2015 roku żaden z sędziów nie zgłosił zdania odrębnego.

11. Sygnalizacje.

W 2015 roku nie zostało zgłoszone żadne postanowienie sygnalizacyjne Sądu.

12. Działalność rzecznika prasowego.

Działalność rzecznika prasowego koncentrowała się na kontaktach z dziennikarzami telewizyjnymi, radiowymi i prasowymi, których przedmiotem były

zagadnienia wynikające z bieżąco rozstrzyganych spraw interesujących ze względu na wagę dla lokalnej społeczności. Rzecznik prasowy udzielił informacji w sprawach o sygnaturach akt:

- IV SA/GI 651/14 sprawa dotyczyła świadczenia pielęgnacyjnego,
- III SA/GI 1566/14 sprawa dotyczyła koncesji,
- II SA/GI 514/14, 1344/10 oraz 616/04 sprawy dotyczyły rozbiórki obiektu budowlanego,
- IV SA/GI 840/13 sprawa dotyczyła świadczenia pielęgnacyjnego,
- II SA/GI 190/15 sprawa dotyczyła rozbiórki obiektu budowlanego,
- IV SA/GI 748 i 749/15 sprawa dotyczyła określenia kryteriów w postępowaniu rekrutacyjnym do przedszkoli publicznych – szczepienia ochronne. W tejże kwestii rzecznik prasowy wypowiadał się aż sześciokrotnie.
- II SA/GI 161/15 sprawa dotyczyła warunków zabudowy terenu,
- I SA/GI 370/15 sprawa dotyczyła opłaty miejscowej,
- IV SA/GI 540/15 sprawa dotyczyła nienależnie pobranego świadczenia pielęgnacyjnego,

13. Przyjęcia interesantów przez Prezesa Sądu.

W roku 2015 Prezes Sądu lub Wiceprezes siedmiokrotnie przyjął interesantów i dwukrotnie odbył rozmowy telefoniczne, celem udzielenia im żądanych wyjaśnień. Wizyty lub rozmowy dotyczyły spraw toczących się przed tutejszym Sądem:

- 16 kwietnia 2015 r. – sygn. akt IV SA/GI 421/14;
- 30 kwietnia 2015 r. – sygn. akt IV SA/GI 286/14;
- 30 kwietnia 2015 r. – sygn. akt IV SA/GI 1132/14;
- 19 maja 2015 r. – sygn. akt II SA/GI 294/14;
- 29 maja 2015 r. – sygn. akt I SA/GI 998/14;
- 9 lipca 2015 r. – sygn. akt I SA/GI 1318/14 – rozmowa telefoniczna;
- 18 lipca 2015 r. – sygn. akt I SA/GI 998/14;
- 3 sierpnia 2015 r. – sygn. akt II SA/GI II SA/GI 691/15;
- 19 sierpnia 2015 r. – sygn. akt I SA/GI 446-451/15 – rozmowa telefoniczna;
- 30 października 2015 r. – sygn. akt IV SA/GI 970/15.

14. Narady Sędziów.

Narady wydziałowe odbywały się co najmniej raz w miesiącu i dotyczyły problemów w orzecznictwie sądowym oraz omówienia materiałów nadesłanych przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Narady problemowe dotyczyły:

Wydział I

- Dnia 9 lutego 2015 r. narada poświęcona zagadnieniom przedstawionym przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego w opracowaniu pt. „Przychody z działalności wykonywanej osobiście w aspekcie zwolnień od podatku dochodowego od osób fizycznych w orzecznictwie sądów administracyjnych z lat 2004-2015” – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz/461-28/14 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 20 marca 2015 r. narada odnosząca się do określenia prawnej formy odmowy udzielenia osobie niepełnosprawnej, dofinansowania ze środków PFRON, zadań służących rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, a w szczególności zaliczenia wskazanych spraw do wykazu symboli, ich oznaczeń i opisów oraz przedmiotów spraw w zakresie poszczególnych symboli – w ramach odpowiedzi na pismo BO-4660-49/14 Biura Orzecznictwa NSA.;
- Dnia 1 czerwca 2015 r. narada dotycząca opracowania pt. „Stosowanie przepisów Ordynacji podatkowej do nieopodatkowanych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym na podstawie art. 67 ustawy o finansach publicznych na tle wybranych opłat” – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-461-5/15 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 20 lipca 2015 r. narada dotycząca opracowania zatytułowanego „Postanowienia Ministra Finansów kończące sprawy z wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w orzecznictwie sądów administracyjnych” – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-461-11/15 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 28 września 2015 r. narada dotycząca opracowania pt. „Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach podatku od czynności

cywilnoprawnych. Wybrane aspekty: - w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-461-9/15 Biura Orzecznictwa NSA.

Wydział II

- Dnia 19 stycznia 2015 r. narada poświęcona zagadnieniom przedstawionym przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego w opracowaniu pt. „Dostępność terenu inwestycji do drogi publicznej w procedurze podziału nieruchomości i lokalizacji inwestycji” – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz/461-26/14 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 26 stycznia 2015 r. narada poświęcona zagadnieniom przedstawionym przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego w opracowaniu pt. „Kara z tytułu nielegalnego użytkowania obiektu budowlanego w praktyce orzeczniczej sądów administracyjnych” – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz/461-25/14 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 16 lutego 2015 r. narada dotyczyła zagadnień prawnych na tle skarg w przedmiocie opłaty za wydanie karty pojazdu;
- Dnia 4 maja 2015 r. na naradzie omówiono kwestie doręczeń w obrocie zagranicznym.

Wydział III

- Dnia 8 i 15 czerwca 2015 r. narada dotycząca opracowania pt. „Stosowanie przepisów Ordynacji podatkowej do nieopodatkowanych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym na podstawie art. 67 ustawy o finansach publicznych na tle wybranych opłat” – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-461-5/15 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 29 czerwca 2015 r. narada dotycząca opracowania zatytułowanego „Postanowienia Ministra Finansów kończące sprawy z wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w orzecznictwie sądów administracyjnych” – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-461-11/15 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 5 października 2015 r. narada poświęcona była orzecznictwu NSA z uwzględnieniem spraw uchylonych - gry hazardowe, podatek akcyzowy od olejów opałowych, podatek akcyzowy od piwa smakowego.

Wydział IV

- Dnia 16 lutego 2015 r. narada dotycząca rozbieżności orzecznictwa w zakresie trybu i formy ustalenia opłaty za udostępnienie informacji publicznej przygotowana przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz/461-3/15 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 16 marca 2015 r. narada odnosząca się do określenia prawnej formy odmowy udzielenia osobie niepełnosprawnej, dofinansowania ze środków PFRON, działań służących rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, a w szczególności zaliczenia wskazanych spraw do wykazu symboli, ich oznaczeń i opisów oraz przedmiotów spraw w zakresie poszczególnych symboli – w ramach odpowiedzi na pismo BO-4660-49/14 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 13 kwietnia 2015 r. narada dotycząca sporządzonej w Biurze Orzecznictwa NSA analizie orzecznictwa poświęconej zagadnieniu wpływu orzecznictwa sądów europejskich (TSUE oraz ETPCz) na orzecznictwo polskich sądów administracyjnych w zakresie ochrony danych osobowych – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-461-24/14 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 13 kwietnia 2015 r. narada dotycząca sporządzonej w Biurze Orzecznictwa NSA analizie powstałych w orzecznictwie sądów administracyjnych węzłowych problemów dotyczących spraw z zakresu informacji publicznej z lat 2008-2014 - w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-461-23/14 Biura Orzecznictwa NSA.

Ponadto w wydziałach orzeczniczych odbyło się kilka narad dotyczących aktualnych problemów występujących w orzecznictwie sądowym oraz związanych z nowelizacją ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi i rozporządzenia Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych.